

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE WEDDENSCHAP

20 cent

No. 1180

Op een eenzamen weg trachtte De Blécourt het paard te bedwingen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De Weddenschap

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

NAAR PARIJS.

John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand liepen langzaam, met de handen op den rug, heen en weder, over de kleine, maar uitstekend ingerichte werf, aan een zijtak van de Theems, dicht bij Londen gelegen, om nu en dan stil te staan voor een rijke stellage, waarop een bijna geheel voltooid zeiljacht stond, gereed om te water te worden gelaten.

Er waren een zestal werklieden aan bezig, die zoeven de laatste hand aan het sierlijke jacht hadden gelegd en met welgevallen het werk hunner handen bekeken.

Het was een vaarttuig van de zoogenaamde zeventig-meter klasse, spits van boeg, met een zeer hooge, scherpe kiel, een langen achter-

stevan en lage boorden.

Het jacht was wit geschilderd en op den voorstevan prijkte reeds in kleine koperen letters de naam.

De eigenaar van de werf, mijnheer Brown, een zwaarlijvig, steeds naar adem hijgend man, met een vuurrood gezicht, kwam langs loopen en zeide, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

— Het spijt me heel erg, Mylord, dat u moet wachten, maar onvoorziene omstandigheden...

— Gelooft gij, dat het nog lang kan duren? vroeg Raffles.

— Ik vrees, dat er nog wel een uur mee gemoeid zal zijn, Mylord! antwoordde Brown. Als ik alles vooruit had kunnen voorzien, zou ik u

natuurlijk bijtijds gewaarschuwd hebben, maar ik kon niet vermoeden, dat het water plotseling zoo snel zou vallen, zoodat wij genoodzaakt zijn de stelling met het jacht meer naar voren te brengen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, wierp een blik op zijn horloge, keek naar de lucht, die naar regen stond en scheen besluiteloos.

Maar Brown merkte op onderdanigen toon op:

— Als Mylord zich de moeite zou willen geven, nog even te wachten in het kantoor? Er zijn daar tijdschriften in overvloed en ik weet haast zeker, dat Mylord ook wel belang zal stellen in de plannen voor het nieuwe jacht, dat bij mij besteld is door Zijne Koninklijke Hoogheid en dat alles zal overtreffen, wat ik tot dusver gemaakt heb — met uitzondering natuurlijk van het jacht voor Mylord! voegde hij er haastig aan toe.

Raffles glimlachte flauwtjes, raadpleegde Brand met een blik, die toestemmend knikte, en zeide toen:

— Wij zullen dat dan maar doen, waarde Brown! Het is tamelijk ver van Londen hierheen, en nu ik hier eenmaal ben, heb ik niet veel lust nogmaals terug te komen, ofschoon ik er wel van overtuigd ben, dat ik mijn belangen aan waardige handen toevertrouwde, toen ik u opdroeg, de Meeuw voor mij te bouwen. Wij maken gaarne van uw aanbod gebruik.

Het gezicht van Brown glansde.

Een goeden klant als Lord William Aberdeen moest men zich tot iederen prijs te vriend houden!

— Als Mylord en mijnheer Brand mij dan maar willen volgen! zeide hij.

Hij ging den beiden heeren over het terrein van de werf voor naar een klein, hardsteen gebouw en geleidde hen naar een deftig gemeubeld vertrek, met een groot aantal foto's en schilderijen, gravures en teekeningen van jachten aan den wand.

In een groote kast en op een ronde, zware tafel dicht bij een van de drie openslaande ramen, lag een menigte sporttijdschriften, hoofdzakelijk aan de watersport gewijd.

Brown had Raffles en Brand aanstonds een paar gemakkelijke stoelen toegeschoven, verdween voor een oogenblik door een deur, die naar zijn eigen kantoor voerde en keerde terug met een groote map, welke hij op een tafel ontvouwde en waaruit hij een aantal carbon-teekeningen nam, welke hij Raffles toonde en verklaarde.

Met belangstelling nam Raffles kennis van

deze ontwerpen voor het nieuwe koninklijke jacht, waarmede wellicht zou medegedongen worden in den beroemden wedstrijd om de Davis Cup.

Maar tien minuten later werd de werfeigenaar weggeroepen, hij sloot de plannen weder zorgvuldig op en Raffles en Brand bleven alleen.

Zij lazen wat in de sporttijdschriften en toen kreeg Raffles een nummer van het Fransche blad „Le Journal” in handen, dat daar zeer waarschijnlijk bij toeval was verzeild geraakt, want het was het eenige buitenlandsche dagblad in het geheele vertrek en denkelijk op de geheele werf.

En naderhand zou Charles Brand alle redenen hebben, die toevalligheid hartgrondig te verwenschen...

Het blad kon ook niet bogen op actualiteit, want het dateerde van drie dagen terug, maar niettemin begon Raffles, na een kleinen geuw te hebben onderdrukt, er tamelijk onverschillig in te lezen.

Een paar minuten later werd de aandacht van Brand getrokken door een onbestemd geluid, waarvan de beteekenis niet goed viel vast te stellen, maar dat in ieder geval door Raffles werd voortgebracht.

Hij liet de „American Science” zakken, waarin hij met groote belangstelling de beschrijving van een nieuwe, reusachtige locomotief voor sneltreinen las, keek Raffles vragend aan en vroeg:

— Zei je iets?

— Misschien wel, maar dan deed ik het buiten mijn bewustzijn om! antwoordde Raffles. Apropos, heb je de „Weerberichten in het Buitenland” vanmorgen in de „Times” gelezen?

Brand kwam een weinig overeind in zijn gemakkelijken stoel, wierp zijn groote, blauwe oogen rond van verbazing en zeide:

— Ik denk het haast wel! Waarom?

— Hoe is het weer in Parijs? Beter dan hier?

— Dat is te zeggen, Biarritz meldt prachtig weder!

— Nu, dan kunnen wij maar aannemen, dat het in Parijs niet veel minder zal zijn!

— Maar wat kan je dat schelen?

— Ik heb natuurlijk liever goed weer, als ik daar ben!

— Maar je was toch in het geheel niet van ins, er heen te gaan?

— Integendeel — ik ben het wel degelijk van plan! antwoordde Raffles bedaard. En ik reken er op, dat je mij niet aan mijn lot zult overlaten, maar mij zult vergezellen!

Er verscheen een uitdrukking van lichte on-

gerustheid op het ronde, jongensachtige gelaat van Brand, toen hij naar het ernstige gelaat van Raffles opzag en op fluisterenden toon vroeg:

— Heb je iets op het oog?

— Als dat moet beteekenen, of ik er beroeps-halve naar toe ga, dan moet ik ontkennend antwoorden! zeide Raffles glimlachend. Het wordt een soort — studiereis, om het zoo maar eens te noemen!

— Dat begrijp ik niet!

— Dat kan ik ook bezwaarlijk van je verlangen, beste Brand! Ik zal je echter niet lang in het onzekere laten. Heb je wel eens van Serges de Lenz gehoord?

Charles herhaalde den naam een paar malen binnensmonds, terwijl hij naar een figuur in het zware tapijt tuurde, richtte toen levendig het hoofd op en zeide:

— Ik geloof wel, dat ik dien naam vroeger al eens gehoord heb!

— Het zou voor den medewerker van den Grooten Onbekende ook wel wat ergerlijk zijn, als hij moest bekennen, dien naam nooit te hebben gehoord! hernam Raffles zacht. Die mijnheer Serges de Lenz is immers reeds vergeleken met mijn bescheiden persoonlijkje! Men heeft hem in verschillende bladen „de Fransche Raffles” genoemd. Ja, ik herinner mij zelfs, ergens te hebben gelezen, dat men hem met mij identificeerde! Een dwaze vergissing, die ik den man, die haar neerschreef, zeer kwalijk neem!

— Hij is immers die Franschman, die in de huizen van talrijke welgestelde families goud en kostbaarheden heeft gestolen?

Juist! En ik moet er aan toevoegen — met groote handigheid! Zijn sluwheid schijnt intusschen niet zoover te gaan, dat zij zijn arrestatie heeft kunnen beletten!

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel, de zaak van mijn collega komt morgen voor!

— En verder?

— Wat een vraag! Natuurlijk wil ik er heen.

— Met welk doel?

— Om te leeren!

— Heb jij dat dan nog noodig?

— O, een mensch is nooit te oud om te leeren! Acteurs haasten zich immers ook steeds, beroemde buitenlandsche collega's te gaan zien — al willen zij dat wel eens niet bekennen!

— Maar je kunt het toch ook in de bladen lezen!

— Kom, kom — dat weet je immers wel beter! Zelfs de befaamde Parijsche boulevard-bladen, die altijd vele kolommen wijden aan

geruchtmakende zaken, kunnen onmogelijk alle bijzonderheden van het verhoor mededeelen. Maar al te vaak leest men dan: hierop volgde een tamelijk vervelende uiteenzetting van enkele getuigen betreffende technische onderdeelen, maar die voor een man in mijn positie de hoofdzaak vormen!

— Je bent dus voornemens naar Parijs te gaan en de zitting bij te wonen?

— Zonder twijfel! Het zal een aardig uitstapje zijn en je weet zeer goed, dat ik iedere gelegenheid, die zich aanbiedt, gretig aangrijp, om de stad weer te zien, die voor mij nog altijd een der schoonste ter wereld is. En ik reken er op, dat je mij zult vergezellen!

— Als het blijft bij de bestudeering van dat proces — dan verlang ik niets liever dan met je mee te gaan! antwoordde Brand. Wij zullen ons echter moeten haasten!

Raffles wierp nogmaals een blik op zijn horloge, stond op en zeide:

— Wij kunnen die te waterlating met een gerust hart er aan geven! Ik ben er vast van overtuigd, dat de Meeuw niet zal zinken als een baksteen, zoodra zij drijft en wij kunnen toch niet over haar snelheid en bestuurbaarheid oordeelen, zoolang er nog niet eens masten zijn opgericht en zeilen zijn aangeslagen! Over een paar dagen kunnen wij weer terug zijn en dan belet niets ons, naar ons scheepje te gaan omzien! Het is nu half twaalf. Wij kunnen om één uur weder in Londen zijn en met de auto om drie uur in Dover. Er gaat om half vier een boot naar Calais en als wij die halen, zijn wij vannacht nog in Parijs! Halen wij haar niet — dan zijn er gelukkig nog vliegmaschinen, die er ons in een paar uren brengen!

Juist op dat oogenblik trad Brown weder binnen, om opnieuw zijn verontschuldigen te komen maken, maar Raffles sneed hem het woord af en zeide:

— Wij hebben werkelijk niet langer tijd, mijn waarde Brown, maar ik beloof u, dat wij over enkele dagen weder terugkomen, of beter nog, ik zal wachten tot ge mij bericht hebt, dat de Meeuw zeilklaar is, zoodat ik er dadelijk een proeftocht mee kan maken.

Onder het maken van veel plichtplegingen geleidde Brown den man, dien hij als Lord William Aberdeen kende, naar den uitgang van de werf, waar James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, geduldig met de auto wachtte.

Raffles trad snel op hem toe en zeide:

— In anderhalf uur thuis, James! Wij hebben een reisplan gemaakt, mijnheer Brand en ik. Je moet ons eerst naar huis brengen om onze

valiezen te pakken en ons dan naar Dover rijden.

Henderson tikte alleen maar even aan zijn pet en een oogenblik later stootte de auto in snelle vaart over den prachtigen weg en nog binnen den vastgestelden tijd hield het voertuig weder stil voor de deur van een klein heerenhuis in de Cromwell Street, dicht bij Pall Mall.

Raffles en Brand pakten haastig een handvalies en stapten daarna weder in de auto, waarvan Henderson het benzinereservoir tot den rand had bijgevuld.

Zij lunchten in een restaurant dicht bij de grens van de wereldstad en daarop ging het in snelle vaart langs den breeden straatweg naar Dover.

Onderweg werd niet veel gesproken en Brand bemerkte niet zonder ongerustheid, dat Raffles in nadenken verzonken scheen en nu en dan als tersluiks een blik wierp in het nummer van „Le Journal”, dat hij, alvorens Londen te verlaten, aan een kiosk had gekocht.

Toen zij Dover bereikt hadden en de auto stilstond voor het groote douanekantoor op de kade, dicht bij de aanlegplaats van de Kanaalbooten, wendde Raffles zich tot Henderson en zeide op zachten toon:

— Je gaat niet mede, James — maar je moet je er toch op voorbereiden, dat je wellicht een telegram ontvangt, en dan dadelijk overkomen en je te Parijs begeven naar het hotel, dat ik je in dat telegram zal aangeven. Het is best mogelijk, dat ik je rustig in Londen laat, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen!

— Zooals Mylord beveelt! zeide Henderson met zijn zware, diepe stem.

De beide vrienden waren al uitgestapt.

Raffles ging passage bestellen, terwijl Henderson de beide zware valiezen aan boord droeg van de boot, die een kwartier later zou afvaren.

Geen minuut over tijd werden de trossen losgeworpen en de fraaie kanaalboot begon haar reis.

Raffles en Brand leunden naast elkander over de verschansing en konden zien, hoe de groote, snelle wagen, door de krachtige hand van Henderson bestuurd, ijlings weder terugreed, om spoedig om den hoek van een breede straat en de kade te verdwijnen.

Toen Raffles al een kwartier lang niets gezegd had en Dover nog alleen maar zichtbaar was als een nevelachtige vlek aan de kim, begon Brand:

— Waar denk je eigenlijk aan?

— Ik denk aan Serges de Lenz! antwoordde Raffles. Ik ben nieuwsgierig, of hij uiterlijk een

weinig op mij zal gelijken en welken indruk hij op mij zal maken.

— Hij moet in ieder geval een zeer ondernemend en slim man zijn!

— Hij had veel connecties, naar ik heb gelezen en maakte daarvan op zeer handige wijze gebruik! Daardoor wist hij, wanneer rijke gezinnen tijdelijk afwezig zouden zijn en met de grootste bedaardheid stal hij alles, wat hem in handen viel — maar het was steeds kostbaar! Het is een man van smaak en hij weet onmiddellijk een prul van een werkelijk kunstwerk te onderscheiden! Onder de stukken van overtuiging, die morgen ter terechtzitting zijn tentoongesteld, bevinden zich zeer zeldzame, kostbaar bewerkte kleinoodiën, ivoren beeldjes, bronzen plaquettes, gouden en zilveren sieraden uit lang vervlogen eeuwen, waarvan het mij verwondert, dat hij ze stal, omdat die soort van zaken zoo moeilijk te verkoopen zijn!

— Hij is misschien een kunstkenner, die zich onder de bedrijven door een verzameling heeft willen aanleggen! meende Brand.

— Best mogelijk! hernam Raffles, in gedachten naar de golven starend.

Hij bleef eenigen tijd zwijgen en vervolgde toen:

— Die Serges de Lenz is nog in een ander opzicht merkwaardig! Hij houdt er twee minnaressen op na...

— Dat kan ik niet zoo bijzonder vinden en komt in Frankrijk meer voor!

— De bijzonderheid ligt ook minder in het aantal, dan wel in den leeftijd van die beide vrouwen! De eene is namelijk zeventig jaar — de andere zeventien!

Brand slaakte een kreet van verwondering en zeide toen:

— Dat vind ik niet in zijn voordeel pleiten! Die oude dame zou zijn grootmoeder kunnen zijn! Hoe heet zij?

— Haar ware naam is Fanny Robert, maar zij liet zich altijd „Comtesse de Tessancourt” noemen.

— Rijk?

— Zoo-zoo! Beter zou zijn, te zeggen, dat zij rijk geweest is, want het spijt mij, dat ik het ten nadeele van mijn collega moet zeggen, maar Monsieur Serges de Lenz heeft haar zoo kaal geplukt als een kip, die voor een maaltijd bereid moet worden.

— Niet erg kiesch! En de andere?

— Mejuffrouw Lenaud, of wel „Zouzou”, is pas zeventien jaren, weinig meer dan een kind. Het moet reeds vast staan, dat zij absoluut niets weet van de wijze, waarop Serges aan den kost kwam. En is volkomen onschuldig aan wat hij

deed. Terloops wil ik je even zeggen, dat de man bijna een millioen francs bijeen heeft ge-gaard en zelfs van de rente van dat kapitaal leeft!

— Dan verschilt hij in dat opzicht wel aan-merkelijk van jou, Edward! zeide Brand zachtjes. Jij vergaart zeker geen rijkdommen, om er rustig van te leven! Soms maak ik mij zelfs wel eens ongerust, want als je boekhouder merk ik uit mijn boeken, dat je menigmaal veel meer wegschenkt dan je ontvangt!

— Ik ben je erkentelijk voor dat woord „ontvangt”! zeide Raffles met een sarcastisch glim-lachje. En het aardige is, dat je het, geloof ik, niet eens ironisch bedoelt! Nu, wanneer de bodem van de brandkast te zien komt — dan

zijn er gelukkig middelen, om haar weder te vullen!

— Zoover is het gelukkig nog lang niet! zeide Brand haastig. Het is volstrekt niet noodig, dat je in de eerste maanden je gevaarlijk handwerk weer opneemt!

Raffles trok een verschrikt gelaat en hernam:

— De eerste maanden? Wil je mij soms al op non-actief stellen? Dat kun je niet meenen! Lediggang is des duivels oorkussen - rust roest — en ik zou je nog eenige andere toepasselijke spreekwoorden kunnen opsommen!

— Nu, eenige weken zul je althans wel rust kunnen houden!

— Eenige weken? Misschien — je kunt toch nooit weten...

HOOFDSTUK II.

DE ZITTING.

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in „Hotel Splendid”, een niet groot, maar duur hotel aan de Champs Elyssées, niet ver van de Place de l’Etoile.

Zij hadden een zeer goeden nacht doorgebracht, na de vervelende en tamelijk vermoeiende reis, welke zij al zoo menigmaal hadden gemaakt en zij hadden zich verfrischt met een bad, waarna zij een zeer eenvoudig ontbijt gebruikten, dat in zoo schrille tegenstelling is met het overdadige, voedzame ontbijt der Britten.

De zitting voor de Parijsche rechtbank tegen Serges Henri de Lenz zou om half elf beginnen

en zeer waarschijnlijk den geheelen dag in beslag nemen.

Daar de beide vrienden vroeg waren opgestaan, hadden zij nu tijd in overvloed en gebruikten dien, om per auto een wandelrit te maken in het onvolprezen Bois de Boulogne.

Het was een verrukkelijk schoone dag en Raffles verkeerde in een van die stemmingen, welke Brand maar al te zelden bij hem aantrof.

Hij was opgewekt, verhaalde verscheidene anecdoten uit het begin van zijn romantische, veelbewogen loopbaan, toen het leven van Brand nog niet met het zijne verbonden was, en zijn grijze oogen lachten.

Zij keerden om tien uur weder naar de oude stad terug en lieten zich regelrecht naar het Paleis van Justitie rijden.

Een van de belangrijkste zaken, waaraan Raffles dikwijls zijn groote successen te danken heeft gehad, was het groote aantal connecties bij de Magistraten in verschillende groote steden, lang of kort geleden aangeknoopt onder verscheidene aangenomen namen.

Daaraan had Raffles het dan ook te danken, dat hij, na een kort telefonisch gesprek, nog dienzelfden morgen door den rechter van instructie Bonnard in het bezit werd gesteld van een paar toegangsbewijzen voor de zitting.

En dat was zeker een groote onderscheiding, want alles deed voorzien, dat er 'n ware stormloop zou plaats vinden naar het Paleis van Justitie, om den vermetelen gauwdief, afkomstig uit een onbesproken familie, en wiens ouders zelfs lang niet onbemiddeld waren, van aangezicht tot aangezicht te kunnen zien.

En... er waren nog meer attracties!

Want de getuigen droegen allen namen, die klonken als een klok, vrij begrijpelijk, daar de beklagde zeer kieskeurig was uitgevallen en alleen de huizen der rijken en der verzamelers van kostbare oudheden met zijn ongewenschte bezoeken vereerde.

Het zou dus zeker een belangwekkend schouwspel worden en daarom mocht men verwachten, dat de groote zittingzaal tot de laatste plaats gevuld zou zijn.

Dat bleek dan ook het geval te wezen, toen Raffles en Brand de zaal binnentraden in het aloude Paleis van Justitie, een der schoonste bouwwerken van Parijs.

Zij hadden zelfs eenige moeite een paar geschikte plaatsen te vinden, maar eindelijk slaagde Raffles er toch in, toen hij een paar malen het tooverwoord „Bonnard” had genoemd.

Toen zij gezeten waren, zeide Brand op zachten toon:

— Het ziet er uit als het groote Operagebouw te Londen, op den avond van een première — alleen met dit onderscheid, dat de dames niet gedecolleteerd zijn.

— Ik geef het je volkomen toe — maar ik zou je willen verzoeken hier Fransch te praten.

— Waarom?

— Omdat... nu, men kan nooit weten!

Dat had Brand den avond tevoren ook reeds uit den mond van John Raffles gehoord en een onbehagelijk gevoel maakte zich van hem meester, waaraan hij geen naam wist te geven, maar dat hem waarschuwde, dat Raffles iets in den zin had, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat dit wel zou kunnen zijn.

De jonge man liet zijn blikken eens door de zaal dwalen.

Er waren veel dames, verreweg de meesten naar den laatsten smaak en weelderig gekleed, velen gewapend met tooneelkijkers, alsof het hier een comedievoorstelling gold.

Ook de heeren waren deftig en elegant gekleed en allen praatten op fluisterenden toon met elkander, terwijl zich nu en dan een helder lachje deed hooren.

Achter de lange, groene tafel, op een kleine verhevenheid geplaatst, bevond zich nog niemand. Slechts een garde republicain liep met de handen op den rug en in het bewustzijn van zijn waardigheid, achter die tafel op en neder, ter bewaking van een van de smalle, lage eikenhouten deuren, die zich in den cirkelvormigen achterwand bevonden.

De tafel voor de rechters was van de zaal gescheiden door een prachtig bewerkte balustrade, en dicht daar tegenaan geschoven stond een met zwart zeildoek bekleede tafel, waarop alle voorwerpen waren tentoongesteld, welke de Lenz in den loop der laatste maanden had weten buit te maken.

Gouden medailles, schitterend gedreven bokalen, eeuwenoud zilverwerk, tot kleine bundels bijeengebonden zilveren lepels en vorken, met diamanten en andere kostbare steenen ingelegde kistjes, kruisen, wapens, fraaie horloges, ringen en nog vele andere voorwerpen, te veel om op te noemen, maar die één karaktereigenschap gemeen hadden — zij waren kostbaar, zoowel uit historisch als uit geldelijk oogpunt.

Aan ieder van die voorwerpen was een zegel bevestigd en verder een kleine label, waarop vermeld stond, bij welke gelegenheid en waar het gestolen was.

Maar plotseling werd het stil in de groote zaal.

Want de lage deur achter in de zaal was opengegaan, een deftig gekleede bode trad te voorschijn, die een paar malen met zijn staf op den grond stampte en met stentorstem aankondigde:

— Het Hof!

Achter elkaar kwamen de gebefte en in hun roode en zwarte toga's gehulde rechters binnen en namen hun plaatsen in.

De griffier nam plaats achter zijn afzonderlijk tafeltje en ten slotte kwam de verdediger van de Lenz binnen, Maître Prévert, lang, donker, jong nog, met tintelende oogen.

Hij stapte met lenigen tred de trede af, die naar de zaal voerde en ging zijn plaats innemen, met den rug tegen de bank der beklagden, die

een weinig schuin geplaatst was, zoodat men den beschuldigde goed zou kunnen zien.

Hij sloeg zijn actentasch open, nam er een bundel papieren uit en legde die voor zich neer, zonder veel acht te slaan op hetgeen er om hem heen voorviel.

Toen ging er terzijde van de zaal opnieuw een deur open, achter in de ruime beklagden-bank, en Serges de Lenz trad binnen, vergezeld door twee gardes, die aanstonds achter hem zouden plaats nemen.

Onmiddellijk werden alle kijkers op hem gericht.

En — er teekende zich teleurstelling af op het gelaat van menige elegant gekleede vrouw.

De Lenz kon onmogelijk knap worden genoemd — hij was zelfs niet interessant.

Het was een bijna onbeduidend gezicht, met fletse oogen, dunne lippen, een ronde kin, bleek en met nauwelijks zich afteekenende wenkbrauwen.

Zijn haar begon op de kruin reeds te dunnen, ofschoon hij nog geen dertig jaar was.

Wat zijn kleederen betreft — zij waren verre van elegant en klaarblijkelijk gekocht in den eersten den besten confectiewinkel.

Toch lag er een zekere vermoeide elegance over zijn uiterlijk, een zekere decadente aristocratie en hij maakte stellig geen onsympathieken indruk — zoolang hij den mond hield.

Zoodra hij echter begon te spreken, leek hij een derderangs acteur, die een te moeilijke rol te spelen had gekregen.

Zijn stem klonk onuitstaanbaar geaffecteerd en hij trachtte zich merkbaar op keurige wijze uit te drukken, vol bloemrijke zinswendingen en met een uitgezochte, nu en dan sterk overdreven hoffelijkheid.

Hij was eerder klein dan groot, maar goed gebouwd, en nu en dan maakte hij een snelle beweging, die het begrijpelijk maakte, waarom deze man tot dusverre als een aal tusschen de handen der justitie was doorgeglipt, ofschoon deze reeds lang wist, wat zij aan hem had.

De Lenz maakte een sierlijke buiging voor de rechters, boog zich toen over de lage balustrade van de bank der beschuldigten heen en nu maître Prévert opstond, waren hunne hoofden op gelijke hoogte en konden zij op zachten toon met elkander praten.

Toen ging de beklagde zitten en allereerst gingen zijn blikken naar de verzameling kostbaarheden, welke men in zijn jonggezellenwoning in beslag had genomen en het was, alsof men hem zag zuchten.

Raffles had hem een oogenblik scherp opgenomen en wendde zich toen in het Fransch

tot Brand met de vraag:

— Hoe vind je hem?

— Een slordige bankklerk, een wijnreiziger, een piqueur, maar zeker geen gentleman-dief! antwoordde Brand schouderophalend. Hij kon echter ook een plattelands-tandarts zijn, een tramconducteur of een bioscoop-portier!

— Hij draagt confectie!

— En niet eens heel fraai! Luister eens, Edward — hij valt me tegen!

— Maar hij heeft geniaal gestolen! meende Raffles.

— Het is mogelijk — ofschoon ik niet sympathiseer met die kleine dieverijen. Nu eens een gouden kelk, dan weder een kostbaar horloge — hier een dozijn lepels, daar een zilveren terrine — het was alles peuterwerk!

— Maar hij heeft dan toch maar binnen enkele jaren een fortuin van een millioen bijeen gepeuterd!

— Zonder er intusschen veel van te kunnen genieten! merkte Brand minachtend op. Wat geeft het den man, zulke fraaie dingen buit te maken, als hij ze toch niet weet te houden?

— Je roert daar een teer punt aan, mijn waarde! De moeilijkheid voor den dief ligt ook minder in het stelen, dan in het veilig bewaren en het verkoopen van het gestolene! Maar stil — ik geloof, dat het verhoor van den beklagde begint!

Inderdaad, de rechter had de gebruikelijke vragen reeds aan de Lenz gesteld, welke deze met honingzoete stem beantwoordde, met rondgetrokken lippen en nu en dan zenuwachtig aan den grooten zegelring draaiende, die den ringvinger van zijn linkerhand versierde.

Hij had een niet onaangenaam, zacht, maar toch overal goed hoorbaar geluid.

Uit die eerste antwoorden bleek, dat men hier te doen had met een van die avontuurlijke geesten, die het rustige leven in het ouderlijke huis niet kunnen verdragen en zelfs tot de misdaad overgaan, om hun leven naar hun eigen smaak te leven.

Hij had met zijn welgestelde familie in een fraai huis aan den Boulevard Binot gewoond en zijn ouders hadden hem een uitstekende opvoeding gegeven. Maar reeds als schooljongen had hij een onoverwinnelijke neiging gehad, zich meester te maken van alles, wat onder het bereik van zijn hand kwam en eenige waarde bezat.

Uit het verhoor bleek verder, dat de politie hem reeds eenmaal in handen had gehad, maar hem weder op vrije voeten had gesteld, eenvoudig omdat de bewijzen tegen hem niet overtuigend genoeg waren en omdat zij hoopte,

naderhand door hem nog de hand op andere lieden van hetzelfde slag te kunnen leggen, een verwachting, waarin zij bedrogen werd, want Serges de Lenz „werkte” geheel alleen en voor eigen rekening.

Voor het overige echter was de Lenz in den loop der jaren reeds zeven malen veroordeeld en het was te voorzien, dat hij er ditmaal niet zoo gemakkelijk zou afkomen.

Vervolgens werd de acte van beschuldiging voorgelezen.

Zij was zeer lang, hetgeen ook moeilijk anders kon, want daarin werd nauwkeurig ieder voorwerp opgesomd, hetwelk Serge de Lenz na zijn laatste veroordeeling zich had toegeëigend.

De beklagde zat tamelijk verveeld in zijn bank rond te kijken, nu en dan zijn nagels schoonmakend, tot aan de passage, waarin sprake was van zijn beide minnaressen, die hij beiden heette te hebben benadeeld, vooral de zeventigjarige Fanny Robert, zich noemende gravin de Tessancourt.

Nu hief de Lenz het hoofd op en scheen iets te willen zeggen.

Hij vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen en op fluisterenden toon een paar woorden met zijn advocaat te wisselen.

En nu ontspon zich het volgende gesprek tusschen den President en den beklagde:

— U is reeds zeven maal veroordeeld! begon rechter Bonnard.

— Och, laten we het daar maar liever niet over hebben! meende Serges de Lenz met een theatraal gebaar.

— Pardon, wij moeten het er juist wel over hebben!

— Dat alles is toch voorbij! En gedane zaken nemen geen keer! Waartoe zouden wij oude koeien uit de sloot halen?

— Zooals gij wilt! Het is waar, gij hebt uw straf geboet, ofschoon ik moet zeggen, dat zij u weinig verbeterd heeft! Deel ons nu mede, op welke wijze gij te werk gingt bij het stelen van al die kostbare voorwerpen!

— De uitdrukking is wat sterk, mijnheer de president! Ik ontvreemde ze slechts — er is toch wel een nuance!

— Meent gij? Mijnentwege! Hoe hebt gij ze dan ontvreemd?

— Ik weet het eigenlijk niet, of ik wel verplicht ben mijn beroepsgeheim prijs te geven en daarenboven — uw speurders zullen u wel hebben ingelicht! Maar ik wil mij gaarne de moeite geven u even te vertellen. Nogal eenvoudig. Ik maakte gebruik van mijn relaties, om aan de weet te komen, wanneer deze of gene rijke familie uit de stad was, ging dan naar

het huis, belde aan, vroeg den afwezigen heer te spreken, hield de dienstboden aan de praat en stak intusschen het meest waardevolle in mijn zakken. Zooals gij ziet, munt mijn systeem uit door eenvoud — en daaraan is waarschijnlijk het succes toe te schrijven!

— Uw familie...

— Pardon, mijnheer de President, laten wij, wat ik u bidden mag, niet over mijn familie spreken! Zij heeft niets met de geheele zaak te maken en het grieft mij, wanneer mijn vader of moeder hierbij betrokken worden!

— Ik wil nu spreken over gravin de Tessancourt! Het kan niet worden ontkend, dat die dame er vreemde genoegens op nahield! Was zij uw vriendin?

— Een moederlijke vriendin, mijnheer de president!

— Kom, kom — praatjes! Zij was uw vriendin in de Parijsche opvatting van dat woord! Vondt gij het zelf niet erg, geld van die oude dame aan te nemen? Gij hebt haar heel wat geld gekost!

— Een dwaling, mijnheer de president! Integendeel — ik besteedde al mijn zakgeld aan haar!

Deze verklaring veroorzaakte een onderdrukt gelach in de zaal, hetwelk dadelijk zweeg op het strenge hameren van den voorzitter.

Het verhoor duurde nog eenigen tijd voort en daarop kwamen de getuigen aan de beurt.

De Lenz ging met een verveeld gezicht zitten.

De deur van het getuigenvertrek werd geopend, er werd een naam afgeroepen en binnen trad een zwaar gebouwde, ongeveer vijftigjarige man met breede kaken en kleine oogen onder borstelige wenkbrauwen, die verklaarde te zijn graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij was de man, in wiens huis Serges de Lenz onvoorzichtig genoeg was doorgedrongen, na het middernachtelijk uur en bij die gelegenheid gevat was.

De graaf had daarbij zelf de behulpzame hand geboden en hij scheen er niet weinig trotsch op te zijn.

Met een bulderende stem legde hij zijn verklaring af, nu en dan zijn grijzen snor opstrijkend en hij besloot:

— Ik heb hem eigenhandig gegrepen, mijnheer de president en zoo zal het iederen inbreker vergaan, die het durft wagen, bij mij een voet in huis te zetten. Ik verzeker u, dat mijn huis goed verdedigd is! En ik durf wedden, dat geen enkele misdadiger er heelhuids uitkomt, wanneer hij er eenmaal is binnengedrongen. Bij mij zal voor geen centime gestolen

kunnen worden — daar verwed ik alles onder, wat gij wilt!

Bij deze woorden keek graaf de Blécourt om zich heen, alsof hij alle aanwezigen tartte, de rechters inclusief en ging toen weer zitten, trotsch en zelfbewust, als de man, die den gevaarlijken gentleman-dief onschadelijk had gemaakt.

De getuigen volgden elkander op, in een schier eindelooze rij en Raffles luisterde met groote aandacht toe, zonder dat een woord hem ontging, zoo min van de getuigen als van den beklagde of zijn verdediger.

Er werd gepauzeerd, men ging lunchen en 's middags werd de zaak voortgezet.

Graaf de Blécourt werd nogmaals gehoord en

toen hij dien middag thuis kwam, werd hem daar een briefje overhandigd van den volgenden inhoud:

Mijnheer de Graaf!

Ik neem uw weddenschap van vanmorgen aan! Gij zijt zoo verwaten geweest, als uw meening te kennen te geven, dat uw huis inbraakvrij is en dat geen inbreker het onge-deerd zal kunnen verlaten, als hij er eenmaal is binnengetreden! Ik zal u bewijzen, dat ge u vergist! Binnen acht dagen na dagteekening van dezen brief, zal ik uw huis zijn binnengedrongen en er hebben weggenomen, wat mij bevalt! Met verschuldigde hoogachting,

JOHN RAFFLES.

HOOFDSTUK III.

DE UITDAGING.

Graaf Rodolphe de Blécourt bewoonde, wanneer hij zich te Parijs bevond, dat wil zeggen ongeveer zes maanden van het jaar, een zeer fraai huis in de voorstad Auteuil, in de Rue Boileau, niet ver van de Avenue de Versailles.

Het dateerde uit den tijd van het tweede Keizerrijk, het was groot en leelijk — maar het was zeer solide en grensde aan de achterzijde aan een grooten tuin, die er het voornaamste sieraad van uitmaakte.

Graaf de Blécourt was gehuwd en zijn zoon, luitenant bij de Jagers, Gaston geheeten, zoo-wel als zijn dochter Susanna, woonden in hetzelfde huis.

Er waren vijf bedienden, allen oude getrouwen, die reeds vele jaren in dienst waren van den graaf.

Toen de Blécourt het zonderlinge briefje gelezen had, bleef hij eenige oogenblikken als vastgenageld staan en als hij aanleg voor een beroerte had gehad, dan zou dit briefje zeker het laatste zijn geweest dat hij hier op aarde had kunnen lezen.

Hij uitte een vloek, die zelfs in de kazerne opgang zou hebben gemaakt — de graaf was kolonel van hetzelfde regiment, waarbij zijn zoon den luitenantrang bekleedde — sloeg met

de vuist op het briefje, las het nogmaals, vloekte opnieuw en liet toen een schor lachje hooren, waarna hij met groote stappen de kamer begon op en neer te loopen, om eindelijk stil te houden bij de deur en op den knop van de elektrische schel te drukken.

Hij behoefde nauwelijks eenige tellen te wachten, of de deur ging open en Joseph, de maître d'hotel, een deftig personage met spierwit haar en geheel in het zwart gekleed, trad binnen.

— Mijnheer de graaf beveelt? vroeg hij.

— Is mevrouw al thuis, Joseph?

— Zooeven thuisgekomen, mijnheer!

— Vraag, of zij even hier wil komen! Ik heb met haar te praten! En — wacht even — mijn zoon?

— Mijnheer is er nog niet — ik meende, dat mijnheer vandaag in de stad dineerde, graaf!

— Mooie manieren! bromde de Blécourt voor zich heen. Dat had ik in mijn tijd niet durven wagen! Maar de jongelui van tegenwoordig...

Hij viel zichzelf in de rede en vervolgde:

— Ga dan mevrouw eens waarschuwen en verzoek haar, onmiddellijk hier te komen.

Joseph boog en verliet het vertrek.

En zoodra de deur achter hem gesloten was,

begon de Blécourt opnieuw heen en weer te loopen, waar hij pas mee ophield, toen de deur openging, om doorgang te verleenen aan gravin de Blécourt, een rijzige, statige dame, die ondanks haar vijftigjarigen leeftijd nog altijd de sporen van vroegere schoonheid droeg en blijkbaar geen moeite spaarde, er zoo lang mogelijk jeugdig uit te zien.

Haar gezicht had een eenigszins verwonderd vragende uitdrukking, toen zij de deur sloot en op haar echtgenoot toeging met de vraag:

— Waarom heb je mij laten roepen, Rodolphe?

De Blécourt vergenoegde er zich mede, haar het briefje te geven en op korten toon te zeggen:

— Lees dit eens, Sophie!

De gravin nam het briefje eenigszins aarzelend aan, maar zoodra zij de onderteekening had gelezen, was haar nieuwsgierigheid gewekt en zij las het briefje van begin tot eind door, daarbij gebruik makend van een in goud gevatte face à main.

Toen ze gereed was, haalde zij de schouders op en zeide op een toon van minachting:

— Een kinderachtige grap!

— Een grap? Was dat maar waar! riep de Blécourt uit.

— Maar die Raffles bestaat niet!

— Geloof jij dat? Vraag er dan Scotland Yard te Londen maar eens naar — en het hoofdbureau van politie te New York! Die zullen je wel anders inlichten. Hij bestaat en het bewijs is, dat hij mij dit briefje heeft geschreven!

— Maar dan zou hij te Parijs moeten zijn!

— Waarom zou hij dat niet zijn? Raffles is een man, die op alle plaatsen tegelijk is, naar het schijnt!

— Maar als het waar is, dan... dan moeten er dadelijk maatregelen worden genomen! riep gravin Sophie uit, nu zelf verschrikt.

— Dat zal ik dan ook niet nalaten! hernam de graaf kortaf, terwijl hij haar het briefje afnam. Gaston nog niet thuis?

— Neen, Rodolphe. Ik geloof — ik meen te weten, dat hij in de stad met kameraden zou dineeren!

— Die drommelsche aap! bromde de graaf. Hij behoort bij zijn ouders te dineeren, de weinige dagen, dat hij te Parijs is! Dat was in mijn tijd anders — heel anders! En als je de waarheid wilt weten — ik geloof niets van die kameraden!

— Rodolphe, je doet mij schrikken! Wat denk je dan?

— Wat ik denk? Ik denk, dat de kwajongen zich iets in zijn hoofd heeft gehaald, dat ons nog veel onaangenaamheden kan berokkenen!

Ik heb rapporten, inlichtingen. Hij is in den laatsten tijd herhaaldelijk gezien in gezelschap van een jong meisje — mooi, naar zij zeggen, maar — enfin, een meisje, dat niet bij hem past! Het moet een modiste of iets dergelijks zijn!

— En vertoont hij zich met dat meisje in het publiek? riep gravin Sophie verschrikt uit.

— Zooals ik je zeg!

— En daar weten wij niets van?

— Naar het schijnt! Jawel, de jongelui van tegenwoordig doen maar, wat zij willen! Maar ik zal hem eens onderhanden nemen! Hij weet heel goed, welke plannen wij met hem hebben — de dochter van mijn vriend, Baron Honfleur, wordt zijn vrouw, en daarmee basta.

Gravin Sophie keek haar man een weinig schuw aan en zeide toen op fluisterenden toon:

— De hemel beware mij, Rodolphe, dat ik het goedkeur, dat onze jongen zich encanilleert met — zoo'n meisje, maar ik vrees, dat hij in 't geheel niet houdt van Lucie Honfleur!

— Dat zal wel komen! Er zijn meer voorbeelden van, dat jongelui met elkander getrouwd zijn, die weinig voor elkander voelden en die naderhand toch een zeer gelukkig huwelijk leven hebben geleid.

En daarbij wierp de graaf een zijdelingschen blik op zijn vrouw, alsof zij vrijheid verkreeg, deze uitlating naar verkiezing op zichzelf toe te passen.

Hij liep weer een paar malen de kamer op en neer, telkens zijn knevel opstrijkend, stond toen eensklaps weer voor zijn vrouw stil en bromde:

— Genoeg hierover! De jongen doet, wat ik wil, of er zwaait wat! Ik ben volstrekt niet ingenomen met die democratische neigingen van de tegenwoordige jongelui. En nu over dat briefje. Ik zal onmiddellijk den hoofdcommissaris opbellen en hem van deze onbeschaamdheid van den Engelschen boef in kennis stellen. Wij zullen eens zien, of die kerel het dan toch nog zou durven wagen, zijn plan ten uitvoer te brengen! Mijn huis is een vesting en als de politie nog een waakzaam oog op den koop toe houdt, dan zal misschien aan haar de eer te beurt vallen, dat galgenaas te Parijs te knippen en op die wijze een grooten dienst te doen aan het geheele Engelsche volk!

— Ik heb altijd gedacht, dat John Raffles een sage was!

— Jawel — een sage van vleesch en bloed, die ieder jaar voor een paar millioen steelt! barstte de graaf uit.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is tijd voor het diner. Ik zal nu aan-

stonds telefoneeren, dan kan er over een half uur een inspecteur bij ons zijn. Wij zullen eens zien, mijnheer Raffles, of je loopbaan hier niet een einde neemt!

Zwijgend, met een bedrukt gelaat, verliet de gravin het vertrek weder en de graaf deed, wat hij gezegd had — hij belde het hoofdbureau van politie op en verwekte daar door zijn mededeeling weinig minder dan een storm van ontsteltenis en verontwaardiging.

Er werd onmiddellijk een inspecteur van politie aangewezen, die zich naar het huis van den graaf begaf, om persoonlijk kennis van het briefje te nemen, dat graaf de Blécourt zoozeer buiten zichzelf had gebracht.

De inspecteur kwam aan, toen het diner reeds, tamelijk zwijgend, door het grafelijk echtpaar en Susanne, een mooi, blond meisje, genuttigd was.

Joseph liet hem dadelijk in de groote ontvangkamer en daar voegde de Blécourt zich bij hem en liet hem, na de eerste begroeting, het fatale briefje zien.

De inspecteur las het een paar malen door, hoestte eens en gaf toen als zijn meening te kennen, dat men hier wellicht te doen had met een mystificatie of een flauwe grap.

Maar daarmee was hij aan het verkeerde kantoor.

De graaf verklaarde bij hoog en laag, dat het briefje authentiek moest zijn en de inspecteur draaide onmiddellijk bij en verzekerde, dat men aan het hoofdbureau van politie niets zou nalaten, om de zaak tot een goed einde te brengen.

Hij keek nog even naar het briefje en vroeg toen:

— Wanneer hebt u dit briefje gekregen?

— Om een uur of zes, even nadat ik van de zitting was teruggekeerd, waar ik moest getuigen in het proces tegen Serges de Lenz.

— Hoe werd het bezorgd?

— Door een man, die er uitzag als een kruier.

— Dan is 't natuurlijk duidelijk, dat Raffles, als hij dit briefje inderdaad geschreven heeft, bij de zitting aanwezig is geweest!

— Hij heeft het geschreven! bromde de graaf woedend. Er valt niet te twijfelen. En waarom zou hij niet bij de zitting aanwezig zijn geweest? Hij dacht er misschien iets van te kunnen leeren — de Lenz is immers een soort collega van hem!

De inspecteur tuurde een weinig verlegen op het briefje met het fijne handschrift en wist blijkbaar niet goed, wat hij er van moest maken.

Toen vroeg hij weder:

— Gelooft gij werkelijk, graaf, dat uw huis inbraakvrij is?

— Voor een normalen inbreker, ja! Maar ik zou er niet op durven zweren, dat een man als John Raffles er niet in zou slagen, hier 's nachts binnen te dringen, zonder dat een van de alarmschellen afgaat! Ik voeg er dadelijk aan toe, dat het mij zelfs van hem zou verbazen, want ik zelf doe des avonds altijd de ronde en overtuig mij, dat alle electriche leidingen nog in orde zijn en dat het alarmsein onberispelijk werkt. Bovendien worden alle ramen met luiken gesloten en alle deuren, die in de buitenlucht uitkomen, zijn zwaar gegrendeld.

— Ja — ik weet niet, of dat voor iemand als Raffles wel een bezwaar zou zijn! zeide de inspecteur nadenkend. Ik heb veel van hem gehoord en naar de beschrijvingen...

— Daarom heb ik mij juist tot de politie gewend, mijnheer! viel de graaf hem ongeduldig in de rede. Ik reken er op, dat mijn huis gedurende de nu volgende week vooral des nachts speciaal zal worden bewaakt!

— O, wat dat betreft — daarvan kunt u zeker zijn! riep de inspecteur op levendigen toon. Wij zullen alles doen, wat wij kunnen, om te beletten, dat Raffles zijn woord kan houden.

— Dat is al heel wat! hernam de graaf sarcastisch. Maar u zoudt bijvoorbeeld ook eens kunnen trachten, dien schijnbaar onvatbaren misdadiger in den kraag te grijpen! Ik zou toch zeggen, dat de Parijsche politie zich daardoor met roem zou overladen, gelooft gij ook niet?

De inspecteur dacht hier blijkbaar evenzoo over, maar hij was toch niet volkomen zeker van zijn zaak, want zijn gelaat teekende pijnlijke verlegenheid, toen hij onvast ten antwoord gaf:

— Het zou voor de Parijsche politie stellig een groote eer zijn, graaf — en zooals ik reeds zeide — wij zullen niets nalaten, om uw eigendom te beveiligen en alles doen, wat mogelijk is, om den Londenschen Gentleman-Dief te vatten — natuurlijk verondersteld, dat dit briefje geen flauwe grap is!

De graaf werd zeer rood in het gelaat en hield zich blijkbaar slechts met moeite in, toen hij uitriep:

— Ik zeg u nogmaals, mijnheer, dat hier aan een grap niet te denken valt! Alleen het publiek, dat in de zittingzaal aanwezig was, kan mij de woorden hebben hooren zeggen, waarop dit onbeschaamde briefje slaat, en wie zou het in zijn hoofd krijgen, onder die paar honderd lieden, zich zulk een grap met graaf Rodolphe de Blécourt te veroorloven?

De inspecteur zelf scheen door deze rede- neering getroffen te zijn en hij stond op om af-

scheid te nemen, terwijl hij verzekerde, dat er onmiddellijk afdoende beschermingsmaatregelen zouden worden genomen.

Het briefje nam hij mede, om het handschrift grondig te laten onderzoeken en de afspraak werd gemaakt, dat men de bedreiging van Raffles diep geheim zou houden, opdat de bladen zich niet van het geval zouden meester maken en het huis van den graaf overstroomd zou worden door nieuwsgierige reporters.

En toen de inspecteur het huis had verlaten, overtuigde graaf de Blécourt zich aanstonds persoonlijk nog eens, dat er aan zijn beroemde afweermiddelen niets mankeerde.

Hij ging na, of het losliggende, kleine stuk van den vloer vlak voor de straatdeur wel een paar millimeters daalde, als men er op stond, zoodat er contact werd gemaakt door twee elkander rakende koperen stiften en met luid geraas een schel in zijn slaapkamer overging. Hij bekeek aandachtig de zware grendels, beproefde, of de schroeven nog wel vastzaten, ging alle elektrische geleidingen na, keek of er wel water in de batterijen was en of de droge nog niet waren uitgeput, inspecteerde de ijzeren luiken voor de vensters, en toen hij daarmee

omstreeks half elf in den avond gereed was, bromde hij tevreden voor zich heen en zeide tot zichzelf:

— Ik behoef mij niet ongerust te maken! Raffles mag dan zoo knap zijn als hij wil — maar hij komt er niet in, als hij tenminste geen vogel is en door een ventilatiegat komt binnen vliegen! Laat hij maar opkomen — ik tart hem!

Een blik door de groote ramen van zijn werkkamer aan de voorzijde van het huis, bracht den graaf ten overvloede tot de overtuiging, dat de inspecteur van politie woord had gehouden.

Want hij zag een drietal agenten in burgerkleeding langzaam, aan de overzijde van de breede straat, met de handen op den rug, heen en weer loopen, terwijl er bovendien nog twee agenten in uniform op nog geen 25 meters van het huis hadden post gevat.

En de graaf was geheel en al gerust, toen er om half twaalf een telefonische mededeeling van het hoofdbureau kwam, welke berichtte, dat er dien nacht twee vastberaden mannen zouden post vatten in het huis van mijnheer den graaf, om Raffles goed te ontvangen, wanneer hij er als door een wonder toch in mocht slagen, er binnen te dringen.

HOOFDSTUK IV.

VADER EN ZOON.

Het was nog vóór middernacht, toen er werd gescheld en Joseph een brigadier en een agent van politie binnenliet, beiden in uniform, die verlangden aanstonds bij mijnheer den graaf te worden toegelaten.

Een paar minuten later stonden de beide beambten tegenover den graaf, en de brigadier haalde uit een tamelijk versleten portefeuille zijn aanstelling, welke hij den graaf liet zien met de woorden:

— De commissaris beval mij, om mij bij u te legitimeeren, mijnheer de graaf! Wij kennen den sinjeur, dien gij verwacht, maar al te goed en — — —

— Dien ik verwacht? herhaalde de graaf woedend. Ik verwacht hem in het geheel niet!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de graaf! riep de brigadier verschrikt uit. Zoo bedoelde ik het niet. Maar als wij hem kunnen vangen, dan zou het toch zeker beter zijn, nietwaar?

De graaf scheen eigenlijk niet goed te weten, of het niet het best zou zijn, als Raffles in het geheel niet verscheen. In ieder geval liepen dan zijn bezittingen geen gevaar.

Hij bromde dus iets voor zich heen, dat moeilijk verstaanbaar was, las de aanstelling door, bekeek de penning van de beide mannen, en zeide toen, niet bijzonder goed gehumeurd:

— Het is in orde! Wat komt gij nu eigenlijk doen?

De brigadier trok zijn gitzwarte, ruige wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op en antwoordde:

— Wat wij komen doen, graaf? Wel — zorgen, dat die kerel niet meer wegkomt, als hij er bij geval toch in mocht slagen, hier binnen te komen! Wij zijn gewapend en gaan in de buurt van de plek, waar het zilver is, op den loer liggen, en...

— Maar voor den drommel — dat zilver is overal! bulderde de graaf. Gij kunt u toch niet in zessen snijden, nietwaar?

— Willen wij nog een half dozijn mannen gaan halen graaf?

— Neen! Mijn huis is geen kazerne!

— Maar zoudt gij er dan misschien niet beter aan doen, gedurende deze week alle kostbare

voorwerpen in één vertrek te brengen en dat af te sluiten? stelde de politieagent voor.

— Dat is lang geen kwaad denkbeeld! riep de graaf uit. Daar zal ik dadelijk werk van maken! Het zilverwerk en de juweelen gaan in mijn brandkast, daarginds kunt gij haar zien staan!

De brigadier wendde zijn blikken naar het aangewezen meubel, een zeer groote, moderne kast, en knikte goedkeurend.

— Dat is, geloof ik, de aangewezen weg, graaf! zeide hij. Gij moest dat maar dadelijk doen! In het ergste geval zou Raffles dan toch weer met leege handen moeten vertrekken!

Op dat oogenblik werd er gescheld, de deur werd geopend en er klonken zachte voetstappen op de trap.

Graaf de Blécourt stond in luisterende houding en toen de brigadier iets wilde zeggen, legde hij hem driftig met een gebaar het zwijgen op, en opende voorzichtig de deur op een kier.

Op het oogenblik, dat de voetstappen zouden voorbijgaan, opende hij de deur geheel en al, deed een greep in de half duistere gang en trok vervolgens een jongen man met 'n sympathiek, maar eenigszins droefgeestig gelaat naar binnen, in rok gekleed en die zoeven blijkbaar moeite had gedaan, stilletjes voorbij te sluipen.

— Zoo-zoo, daar is mijnheer eindelijk! viel graaf de Blécourt met een gesmoorde driftstem uit. Om kwart over twaalven in den nacht! En mijnheer wil voorbijgaan en stilletjes naar zijn slaapkamer sluipen, zonder...

Maar Gaston de Blécourt had een snellen blik op de beide politiebeambten geslagen, die bescheiden een weinig waren teruggetreden, en zeide nu op verwijtenden toon:

— Vader!

De graaf scheen den wenk te begrijpen en zeide kortaf tot de agenten:

— Ik heb een oogenblik met mijn zoon te spreken! Anstonds zullen wij doen, waarover wij het zoeven hadden. Gij kunt u in dien tijd vast op de hoogte gaan stellen van de inrichting van het huis.

De brigadier en de agent salueerden en verlieten het vertrek.

Zoodra de deur gesloten was en de voetstappen van de beide beambten niet meer te hooren waren, ging graaf Blécourt met gekruiste armen voor zijn zoon staan en begon op woedenden toon:

— Dat kan zoo niet voortgaan! Waar ben je vanmiddag geweest?

— Ik heb in de stad met vrienden gedineerd, vader — dat had ik al aan mama verteld!

— Met vrienden? Het zullen er de vrienden wel naar geweest zijn!

— Er valt niets op hen aan te merken! antwoordde Gaston, terwijl hij zich hoog oprichtte. Zij zijn niet van adel, dat is waar — zelfs geen militairen, maar het zijn fatsoenlijke lieden, voor wie ik mij volstrekt niet behoef te schamen!

— Waarom ben je niet in uniform?

— Ik had geen dienst, vader!

— Een goed soldaat moet steeds in uniform zijn!

— Het is mogelijk, vader — maar ik durf ook niet zeggen, dat ik ooit een goed soldaat zal worden! hernam Gaston op zachten toon.

De graaf keek zijn zoon aan, alsof hij meende hem niet goed te hebben verstaan en herhaalde toen langzaam:

— Geen goed soldaat? Wat moet dat betekenen? Zou je ons geslacht oneer willen aandoen?

— Dat weet gij wel beter, vader! Maar kan men een oud-adellijk geslacht dan alleen eeren, door dat bloedige beroep uit te oefenen?

Graaf de Blécourt deinsde een paar stappen terug, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen en stotterde:

— Durf jij dat zeggen? Ben jij van mijn bloed? Heb je dan geen vaderlandsliefde, ben je soms laf?

Gaston was zeer bleek geworden en zijn stem trilde een weinig, toen hij ten antwoord gaf:

— U weet heel goed, vader, dat ik een goed Franschman ben! U weet evengoed, dat ik niet laf ben. En als ons land opnieuw werd aangevallen — ik zou het verdedigen tot mijn laatsten ademtocht! Maar — daarvoor behoeft men geen beroepssoldaat te zijn! Wat doe ik thans? Ik heb een studie gemaakt van den broedermoord — dat is alles! Ik kan een compagnie in den dood voeren en later zou ik het waarschijnlijk een geheel regiment kunnen doen! Mijn leven zou gevuld worden met het africhten van jonge kerels, met het vleien van mijn meerderen, om een snelle promotie te maken en ... vader, gij moet er niet boos om worden, maar ik vrees,

dat ik dat niet zal kunnen!

— Wel vervloekt! schreeuwde de Blécourt, trillend van woede. Ik heb dit aan zien komen en toch heb ik het niet willen gelooven! Daartoe leiden dus de tegenwoordige democratische denkbeelden! Dat zijn dus je tegenwoordige kameraden! Afkeer van den wapenrok — en het hoofd vol onzinnige opvattingen omtrent wereldvrede en dergelijke nonsens! Zoover moest het dus met je komen! Van geslacht tot geslacht zijn wij militairen of rechters geweest — en jij verloochent dat verleden!

— Ik verloochen het niet, vader, want dat gaat helaas niet — maar ik zou het gaarne willen vergeten! zeide Gaston op zachten toon. Gij hadt het daar over het rechterlijk beroep. Twee van mijn ooms hebben het uitgeoefend, terwijl gij soldaat werdt. Ik ben uw eenige zoon, en daarom werd ik voor de militaire loopbaan bestemd. Maar ik smeed u, vader — laat ik die loopbaan afbreken, nu het nog tijd is! Ik ben nog jong genoeg om de studie in de rechten te kunnen beginnen. En het rechterlijk beroep is een verheven beroep, als men het naar eer en geweten uitoefent!

— Ik weiger! riep de Blécourt op heftigen toon. Ik wil niet, dat men mij met den vinger zal kunnen nawijzen! Ik wil niet, dat mijn zoon een deserteur zal zijn!

— Vader! riep Gaston uit met eene stem, die trilde van ingehouden drift. Herroep dat woord, waarvan gij later spijt zoudt hebben. Ik ben geen deserteur! Ik zeg u immers, dat ik gaarne mijn leven voor mijn land zou willen offeren, als 't voor zijn welzijn gevraagd wordt. Maar dit nuttelooze bestaan wil ik niet. En ik zal het u maar aanstonds zeggen — mijn besluit is onherroepelijk!

Een oogenblik zwegen de beide mannen en ieder van hen las in de oogen van den ander, het vaste besluit om niet toe te geven.

Toen begon de Blécourt weder, de vuisten gebald en de aderen op zijn slapen gezwollen:

— Het is goed. Wij weten nu, wat wij aan elkander hebben. Ik heb dit reeds eenigen tijd voorzien — en toch had ik nooit kunnen denken, dat je het hiertoe zou durven laten komen. Staan die veranderde inzichten soms in verband met — — de deerne, met wie je je tegenwoordig afgeeft?

Al het bloed was uit het gelaat van den jongen man verdwenen, toen hij tot vlak voor zijn vader trad en op heeschen toon sprak:

— Geen woord over haar, vader, dat haar zou kunnen beleedigen! Daartoe staat zij te hoog — daartoe is zij mij te lief! Madeleine is buiten het bereik van uw wreeden laster!

— Welzoo, welzoo! Mijnheer mijn zoon heeft zijn keus dus reeds gedaan?

Ik heb mijn keus gedaan, vader — en niets en niemand zal mij daarvan af kunnen brengen!

— Ik ook niet?

— Zelfs gij niet!

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste, vader! Het doet mij meer verdriet dan ik u zeggen kan, dat ik u moet grieven — maar hier staat mijn levensgeluk op het spel! Ik weet wel, dat gij andere plannen met mij hadt, maar —

— En die plannen zullen voortgang hebben!

— Neen, vader!

— Je zult huwen met freule Lucie Honfleur!

— Neen, vader, want Madeleine Chaunard heeft mijn liefde — en zij wordt mijn vrouw!

— Weet je, waaraan je je bloot stelt, als je mijn wil weerstreeft?

— Ik weet het, vader! Gij zult mij waarschijnlijk onterven —

Waarschijnlijk? Ik zend je het huis uit — en van mij krijg je geen centime! Tracht dan je moderne beginselen maar aan den man te brengen en er geld uit te slaan! Een appel, die zoover van den boom valt, moet maar verrotten!

— Ik hoop u te toonen, vader, dat hij ver van den stam kan vallen en toch nieuwe, goede vruchten kan opleveren! antwoordde Gaston, die zich blijkbaar alle moeite gaf, om zich te beheerschen.

De graaf scheen in hevige woede te willen opstuiven, maar ook hij bedwong zich met de uiterste krachtsinspanning, ofschoon zijn stem heesch en bijna toonloos klonk, toen hij er met moeite uitbracht:

— Het is goed! Wij kennen nu elkanders meening nauwkeurig. Ik geef je drie dagen bedenktijd — niet langer. Heb je je dan niet naar mijn wenschen gevoegd, die alleen je bestwil beoogen, dan weet je de gevolgen.

— Mijn bestwil? herhaalde Gaston op een toon van bitter verwijt. Dat zegt gij, die mij beletten wil, de inspraak van mijn hart te volgen? Die mij wil dwingen een beroep uit te oefenen, dat mij tegenstaat, die mij wil koppelen aan een meisje, dat ik niet lief heb en nooit

zal kunnen liefhebben?

— Moderne overdrijving — holle phrases!

— Alles, wat beteekenis geeft aan het leven, wilt gij zeggen! Het eenige, wat het leven waard maakt, geleefd te worden! riep Gaston in heftige gemoedsbeweging. Ik voel, dat ik het tot iets zal kunnen brengen, nu Madeleine mij haar rein, zuiver hartje heeft geschonken! Ik wil niet in den tredmolen loopen, ik wil mensch zijn, ik wil mijn bestaan niet inrichten naar uw wensch, omdat ge mijn vader zijt, maar naar den mijne, omdat ik gevoel, dat ik anders diep ongelukkig zal worden! O vader, bedenk toch, dat dit oogenblik over mijn leven kan beslissen! Gij zijt altijd streng voor mij geweest, maar ik heb van u gehouden! Dood die kinderlijke liefde niet in mij, door mij te ontnemen, wat het leven begeerenswaard voor mij maakt!

Hij was zijn vader met uitgestoken handen tegemoet gegaan, bevend van aandoening, maar deze wendde zich toornig af en zeide:

— Ik blijf bij mijn besluit. Jij bent nog veel te jong om zelf te kunnen oordeelen, zelf te kunnen kiezen! Honfleur is sedert jaren met ons bevriend, ik heb zijn dochttertje op mijn schoot gehad als kind en toen jij nog op de schoolbanken zat, beraamden wij reeds het plan, jullie een paar te laten worden! En ga nu naar je kamer — wij spreken elkander over drie dagen nog eens — en dan voor de laatste maal over dit onderwerp!

Weer keken de beide mannen elkander een oogenblik diep in de oogen en na een langen tijd van zwijgen, zeide de jonge man op doffen toon:

— Goeden nacht, vader!

— Goeden nacht!

Gaston opende de deur, wendde zich op den drempel nog eens om en trachtte een blik van zijn vader op te vangen.

Maar deze had zich reeds afgewend en hield zich schijnbaar onledig met een of ander aan zijn groote schrijftafel.

Gaston slaakte een diepe zucht. Met gebogen hoofd sloot hij de deur en liep de gang ten einde, om daar de trap naar de tweede verdieping op te gaan, waar zich in den rechtervleugel zijn vertrekken bevonden.

HOOFDSTUK V.

DE EERSTE NACHT.

Graaf de Blécourt bleef nog eenigen tijd onbewegelijk midden in het vertrek staan, keek met gefronste wenkbrauwen naar de gesloten deur en wreef zich een paar malen langzaam met de hand over het voorhoofd.

Toen maakte hij een gebaar van woede en ongeduld en dacht weder aan andere dingen.

Nu wilde hij onmiddellijk de noodige bevelen geven en alle kostbaarheden, die er in 't groote huis waren, verzamelen in de kamer, waar hij zich thans bevond, de groote, fraai gemeubelde werkkamer.

Joseph was nog op en ook de huisknecht Bastien had zich nog niet ter ruste begeven.

De beide agenten werden van hun bezigheid geroepen, welke bestond in het bestudeeren van het groote huis en zij zouden helpen, het zilverwerk, de juweelen van de gravin, een paar zeer kostbare miniaturen en andere sieraden van waarde naar de werkkamer over te brengen.

De juweelen werden in de brandkast geborgen, waarbij de beide politiebeamten zelve een oogje in het zeil hielden, en de andere voorwerpen in een stevige kast weggesloten, waarvan de graaf den sleutel bij zich stak.

Het kan moeilijk ontkend worden, dat, ondanks de aanwezigheid van de beide ordebevaarders, de grafelijke familie zich niet erg op haar gemak bevond en ook de bedienden waren door die zenuwachtigheid aangestoken, want het was onmogelijk gebleken, hen onkundig te laten van de bedreiging van John Raffles, den Gentleman-Dief.

De gravin verklaarde, dat zij zeker geen oog zou dicht doen en de lieve Susanne verklaarde, dat zij niet alleen in haar kamer durfde blijven en stond er op, dat zij zou mogen slapen in een klein vertrek naast de slaapkamer van haar moeder, die onmiddellijk aan die van den graaf grensde.

En alle overredingskracht van de beide politiebeamten was noodig, de dames over te halen, zich ter ruste te begeven.

Zij legden uit, dat Raffles onmogelijk iets zou kunnen stelen, daar zij zelve in de werkkamer de wacht zouden houden, goed verscholen, om

den stoutmoedigen inbreker dadelijk te vatten, wanneer hij zich durfde vertoonen en dat Raffles bovendien bekend stond als een man, die geen enkele vrouw een haar op het hoofd zou krenken.

Eindelijk gaven zij toe en verdwenen bleek en bevend in hun slaapvertrek, waarvan zij de deuren met sleutels en grendels stevig sloten.

Wat den ouden graaf betreft — hij had nogmaals de ronde gedaan, thans in gezelschap van de twee agenten, en daarop had hij zich in zijn slaapkamer teruggetrokken, vast overtuigd, dat Raffles zich nog wel een paar malen zou bedenken, alvorens hij zou trachten in deze goed verdedigde vesting door te dringen.

De brigadier en de agent van politie hadden zich verscholen achter de dikke fluweelen gordijnen, welke de raamnissen bedekten en zouden zich daar muisstil houden, de revolvers tot schieten gereed, wanneer Raffles zich werkelijk mocht vertoonen.

Graaf de Blécourt had juist zijn huisjasje afgelegd, toen hem iets inviel.

Het was van betrekkelijk geringe beteekenis, maar het zou naderhand vrij gewichtige gevolgen blijken te hebben.

Hij bedacht, dat hij aan een der beide oversten van zijn regiment dien dag beloofd had, hem, hoe laat het ook was, iets aangaande den dienst te zullen berichten en al had de graaf stellig fouten — vergeetachtigheid behoorde daar in het geheel niet toe.

Hij was een man van zijn woord en al gevoelde hij zich in een zeer gedrukte stemming, wegens het gesprek met zijn zoon en ook wel een weinig door de zenuwachtige spanning, die er in het geheele huis scheen te heerschen, zoo wilde hij toch zijn belofte nakomen.

Hij ging dus naar het telefoontoestel, dat op een fraai bewerkte, ronde tafel dicht bij zijn bed stond en nam den hoorn ter hand.

Hij sprak even op gedempten toon, trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde eenigszins luider zijn vraag.

Tot zijn verbazing vernam hij echter niets, ook niet het eigenaardige, schraperige geluid,

hetwelk steeds voorafgaat aan iedere telefonische aansluiting.

Hij tikte ongeduldig op den haak, luisterde opnieuw, legde den hoorn neer, slaakte een vloek en ging naar de tusschendeur, om er zachtjes op te tikken en te vragen:

— Ben je al naar bed, Sophie?

— Nog niet, Rodolphe. Wat is er?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, opende de graaf de deur, trad binnen en ging regelrecht toe op het telefoontoestel, dat ook hier stond. Hij nam den hoorn van den haak, gaf het nummer op — maar kreeg geen antwoord.

Hij stond een oogenblik stil met den hoorn in de hand en zijn snorharen trilden, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Dat is sterk! Wat moet dat beteekenen? Waarom krijg ik geen gehoor?

Hij legde driftig den hoorn neer en liep naar de gangdeur.

Hij schoof de grendels terug, draaide den sleutel in het slot om en wilde naar buiten treden, om te onderzoeken, of de telefoon in de vestibule ook niet werkte, of anders in zijn werkkamer op de eerste verdieping.

Maar hij kon de deur niet openen.

— Wat is er? vroeg gravin Sophie onthutst. Gaat de deur niet open?

Met een vertrokken gelaat antwoordde de graaf kortaf:

— Dat zie je! Ga in de slaapkamer van Susanne en probeer daar, of je de gangdeur open kunt krijgen. Vooral niet schreeuwen of leven maken, als het je niet lukt. Doe het zoo zacht mogelijk. Ik ga zien, hoe het met de deur van mijn eigen slaapkamer gesteld is.

Er verliepen een paar minuten; toen ontmoetten de beide echtelieden elkander weder in de slaapkamer van den graaf, beiden bleek en met verschrikte oogen.

— Nu? vroeg graaf de Blécourt op zachten toon.

— Dicht!

— De mijne ook!

— Dan zijn we hier dus opgesloten! Maar wie — wie heeft dat kunnen doen? Het is toch onmogelijk, dat die man — dat die hier al binnenshuis was?

De graaf maakte een gebaar van woest ongeduld en bracht er met moeite uit:

— Dat moet wel! Wie anders zou die deuren hebben kunnen sluiten? Met welk doel? Maar wacht — hij vergist zich toch, die mijnheer, als hij denkt, dat hij mij al gevangen heeft! Hij kent de geheimen van dit oude huis niet! Als ik de beide agenten daar beneden maar

tijdig kan waarschuwen, dan is er nog niets verloren! Blijf hier rustig wachten — er kan jullie niets gebeuren!

De graaf ging in zijn slaapkamer terug, wapende zich met zijn revolver, die hij uit de lade van een kleine tafel naast het bed nam, liet haar in zijn zak glijden en opende toen haastig de deur van een zeer groote boekenkast.

Hij duwde een boek met een rooden band in het midden van de derde plank met kracht achteruit en op hetzelfde oogenblik draaide de geheele achterwand van de kast met boeken en al om een onzichtbare as en maakte een opening vrij, waarin graaf de Blécourt onmiddellijk verdween, na zich van een kleine zaklantaarn te hebben voorzien. Hij drukte den achterwand van de kast weder dicht en volgde een zeer smalle, met roode tegels geplaveide gang, die waarschijnlijk door den bouwmeester was uitgespaard tusschen twee muren.

Aan het einde daarvan bevond zich een steenen trap, waarop twee menschen elkander slechts met groote moeite zouden hebben kunnen passeeren, en die leidde naar een eigenaardig vertrekje, geheel zonder vensters, ongeveer twee meter hoog, drie meter lang en niet meer dan een meter breed.

Er bevond zich slechts een enkel voorwerp in dit hokje, en dat was een telefoontoestel.

En het gelaat van den graaf vertrok tot een grijns van opwinding, toen hij dadelijk na het opnemen van den hoorn het welbekende geruisch vernam en een oogenblik daarna de stem van de telefoonjuffrouw.

— Dat is nu het nut van dergelijke aardige, geheime installaties! gromde de graaf tevreden. Neen, juffrouw, dat was niet voor u bestemd. Wilt u mij alsjeblieft onmiddellijk het naastbijzijnde politiebureau geven? Ik ben graaf Rodolphe de Blécourt, Rue Boileau, Auteuil!

Hij behoefde slechts een paar seconden te wachten en sprak toen met den commissaris van het dichtstbijzijnde bureau.

— Wees zoo goed onmiddellijk een zestal mannen naar mijn huis te zenden, commissaris! Raffles moet al in mijn huis zijn! Hij heeft waarschijnlijk ook de draden van alle telefoontoestellen doorgesneden, maar ik spreek nu door een, dat hij niet heeft kunnen ontdekken! Ik zal nu dadelijk de beide mannen gaan waarschuwen, welke gij mij gezonden hebt, maar ik denk, dat wij drieën niet voldoende zullen zijn! Alles moet voorzichtig in zijn werk gaan en...

— Een oogenblik, graaf! viel de commissaris hem in de rede. Van welke mannen spreekt u?

— Van wie anders dan van een brigadier en

een politieagent, die op uw bevel zijn gekomen, teneinde mijn huis te bewaken?

— Op mijn bevel? Dat moet op een vergissing berusten, graaf! Ik heb geen politiebeamten gezonden!

— Kan het door het hoofdbureau geschied zijn?

— Dat is heel onwaarschijnlijk — de geheele zaak is mij toevertrouwd, den commissaris van het district Auteuil! Maar wacht u even — ik zal informeren! De zaak komt mij verdacht voor...

Er verlieden wel vijf minuten, de langste, welke graaf de Blécourt zich kon herinneren en toen klonk weer de stem van den commissaris, die sprak:

— Hier moet bedrog in het spel zijn, graaf! Het hoofdbureau weet van niets en andere bureaux komen volstrekt niet in aanmerking!

Een oogenblik werd de graaf door een duizeling aangegrepen, zoozeer dreigden schrik, woede en drift hem te overmeesteren.

Hij beheerschte zich echter met de uiterste krachtsinspanning en vroeg:

— Wat raadt ge mij nu te doen?

— Tracht u zoo stil mogelijk te houden en doe de deur open voor de zes, of neen, voor de tien mannen, welke ik u aanstonds zal zenden onder bevel van een inspecteur! Er mag natuurlijk niet gescheld worden, want dat zou de beide bandieten kunnen waarschuwen. Als zij eenmaal binnen zijn, kunnen zij Raffles en zijn helper waarschijnlijk gemakkelijk overvallen! Tot zoolang zullen die twee schavuiten toch wel in uw huis blijven!

— Als zij zich tenminste niet vergenoegd hebben met het zilver, dat in de kast is gesloten! gromde de Blécourt woedend. De brandkast is gelukkig stevig genoeg en zal het minstens eenige uren uithouden! O, die schobbejakken, ik weet niet, wat mij weerhoudt, om hen aanstonds overhoop te schieten!

— Beheersch uw drift, graaf en ga slechts in de uiterste noodzakelijkheid tot middelen van geweld over! hernam de commissaris op sussenden toon. Als mijn mannen slechts ongemerkt uw huis kunnen binnenkomen, zal Raffles ons niet ontkomen!

— Wanneer kunnen zij hier zijn?

— Hoogstens over een kwartier!

— Ik zal zorgen, dat de deur open is!

De Blécourt hing den hoorn weder op en verliet het vertrekje, door aan de zijde, tegenover de smalle trap, een soort schuif op te lichten, die niets anders bleek te zijn dan een der fraai gebeeldhouwde eikenhouten paneelen terzijde van een smal portaal aan de achter-

zijde van het huis, maar dat aan den kant van dit portaal onmogelijk kon worden opgelicht.

Het was hier volkomen duister en de zaklantaarn moest hulp bieden.

Hij deed haar ontgloeien, volgde een lange gang, moest eenige malen een hoek omslaan en kwam tenslotte aan de voorzijde van het huis, waar hij een oogenblik bleef luisteren, de hand om den kolf van zijn revolver.

Hij hoorde echter niets en ging de breede trap af, die naar de vestibule voerde, zorgdragende, zoo min mogelijk gerucht te maken.

De huisdeur bleek nog op het nachtslot en met alle veiligheidsrendels gesloten te zijn.

Raffles was dus hierdoor niet vertrokken.

De graaf nam plaats op een der banken in de vestibule en hij gevoelde zich zeer onbehagelijk te moede.

Wat deden op dat oogenblik de beide bedriegers? Zouden zij op hun gemak de sieraden uit de kast halen?

Zou dat misschien al gebeurd zijn en waren zij langs een anderen weg dan door de voordeur vertrokken?

Graaf de Blécourt ziedde van drift, als hij aan die mogelijkheid dacht.

Hij stond op en ging naast de zware voordeur door het smalle kijkgat turen, waardoor men een gedeelte van den breeden straatweg kon overzien.

Hij stond er nauwelijks enkele minuten, toen zijn hart luider begon te kloppen.

Op een honderdtal meters van het huis stond een groote auto stil en daaruit zag hij een tiental gedaanten stappen, die haastig naderden.

Opgewonden wachtte hij nog eenige oogenblikken en trad toen op de huisdeur toe, om de zware rendels terug te schuiven.

Maar op hetzelfde oogenblik hoorde hij boven in het huis het schelle geratel van de alarm-schel...

— Driedubbel vervloekte ezel, die ik ben! bromde graaf de Blécourt woedend, terwijl hij achteruit sprong, om van de verraderlijke wipplank te komen. Hoe kon ik zoo onnoozel zijn te vergeten, dezen verklikker buiten werking te stellen! Nu zijn zij gewaarschuwd! Zij hebben het natuurlijk gehoord en weten, waar zij zich aan te houden hebben, kom snel binnen, haast u wat — iedere seconde is kostbaar!

Deze laatste woorden waren gericht tot de agenten, die zoo juist de breede stoep hadden betreden.

Zwijgend traden de mannen binnen en hun aanvoerder vroeg op zachten toon:

— Waar zijn zij, graaf?

— In mijn werkkamer — daar waren zij ten-

minste nog een paar seconden geleden, maar ik ben zoo dom geweest zelf op de mat te gaan staan daar voor de deur, waardoor het alarmsein overging! Spring er overheen, als gij kunt, ofschoon het thans waarschijnlijk geen doel meer heeft!

En nu vlug naar boven! Volg mij!

De deur werd gesloten en allen vlogen als hazen de trap op, voorafgegaan door den graaf, die zijn jeugdige veerkracht terug scheen te hebben gekregen, aangevoerd door woede en wraakzucht.

Hij had zijn revolver in de hand genomen en bereikte als eerste de deur van z'n werkkamer.

Hij bukte zich, om door het sleutelgat te kunnen zien, maar keek in een volkomen duistere kamer. Wel kon hij duidelijk zien, dat een der groote balconramen openstond, want de wind deed het gordijn zachtjes bewegen.

— Zij zijn al gevlucht! schreeuwde hij woedend. Naar binnen!

Maar de deur bleek op slot te zijn en vier van de sterkste agenten hadden moeite het sterke paneel met hun schouders in te rammen.

Dezelfde vier mannen kropen door het gat en maakten licht.

De kastdeur was open — en graaf de Blécourt kon constateeren, dat een aantal zeer kostbare gouden en zilveren voorwerpen verdwenen waren.

Van de beide politiebeambten was geen spoor te ontdekken.

Maar een der politieagenten was reeds op het balkon gestapt en riep:

— Een knooptouw! zij zijn zeker naar het dak gevlucht!

In een oogwenk was het geheele huis in rep en roer en alle bedienden namen deel aan de jacht, die thans onmiddellijk georganiseerd werd.

De graaf was naast den agent op het balkon getreden, keek naar boven en toen hij meende, dicht onder den rand van het dak iets te zien

bewegen, richtte hij daar zijn revolver op en trok den trekker over.

Het wapen weigerde.

Nog eens en nog eens draaide het magazijn om — tot de graaf met een daverenden vloek tot de ontdekking kwam, dat hij evengoed een kinderpistooltje had mede kunnen nemen — de zware dienstrevolver was ontladen!

Bij hun rondgang door het huis hadden de beide gewaande politieagenten naar allen schijn ruimschoots gelegenheid gehad, de patronen uit deze revolver te nemen.

Men ijde naar het dak, en met hunne lantaarns bewapend vingen de agenten een grondig onderzoek aan, in hun hart overtuigd, dat het hun toch niets zou geven.

En dat bleek ook spoedig genoeg, want pas een half uur later ongeveer vond men, wel zes huizen verder, eindelijk een tweede touw, stevig bevestigd aan een schoorsteen en waarvan het einde bleek af te hangen in de ruime binnenplaats van een schoolgebouw, welke door tamelijk lage muren omgeven was.

Het had natuurlijk volstrekt geen doel het onderzoek thans nog verder voort te zetten, want deze school grensde aan een zijstraat en de stoutmoedige dieven hadden zich reeds lang uit de voeten kunnen maken.

Toen graaf de Blécourt zijn werkkamer, half zinneloos van woede, even later nog eens goed doorzocht, vond hij op den schoorsteenmantel een briefje van den volgenden inhoud:

Mijnheer de graaf! Onze kleine weddenschap is nog door geen van beide partijen gewonnen of verloren! Wel heb ik eenige kleinigheden kunnen medenemen, maar die zijn eigenlijk de moeite niet waard — een waarde van eenige duizenden francs ten hoogste! Wij zeggen dus, dat de eerste partij remise was, en wij spreken af, dat ik het nog eens probeer!

Met verschuldigde gevoelens, steeds gaarne

JOHN RAFFLES.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VI.

HET 17de REGIMENT JAGERS.

Raffles en Brand, die op zulk uitstekende wijze, maar zonder te slagen in hun opzet, de rol van brigadier en politieagent hadden vervuld, bevonden zich omstreeks half twee in den nacht tezamen in de kleine woonkamer van een eenvoudig huis in de Rue Pigalle en keken elkander veelzeggend aan.

Toen barstte Brand in lachen uit, ontdeed zich behoedzaam van de rossige pruik, welke hij gedragen had, viel in een stoel neer en riep:

— Wat een comédie!

— Ik noem het een drama, mijn waarde!

— Laten wij dan zeggen: een tragi-comédie! hernam Brand lachend. Al die moeite voor niets!

— Nu — voor niets is misschien wat sterk uitgedrukt! hernam Raffles terwijl hij een linnen zak te voorschijn haalde van onder zijn lange jas, hem opende en er een blik in wierp. Maar — genoeg is het niet en ik ben dan ook voornemens mijn plan ten uitvoer te brengen en dien slechten vader nogmaals te bezoeken!

— Je hebt dus alles kunnen hooren, wat hij tegen zijn zoon zeide?

— Alles! Hij is het type van den ouderwetschen, strengen, onbuigzamen vader, die alles voor zijn wil doet bukken! En dergelijke vaders trekken per slot van rekening steeds aan het kortste einde, lees er Galsworthy maar eens op na, die er een stuk over gemaakt heeft, en een heel goed stuk ook!

— De jongen mag dus zijn zin niet volgen?

— In geen enkel opzicht! Noch in zake van het hart, noch in zake van 't gezond verstand! Die jonge Gaston heeft niettemin volgens mijn opvatting volkomen gelijk, wanneer hij zijn zin doordrijft! Ziet die verblinde vader dan zelf niet in, dat een jongen, die nu reeds een tegenzin in het soldatenvak heeft, nimmer een goed militair kan worden? Begrijpt hij dan niet, dat hij zelf de schepper is van een ongelukkig huwelijk, als hij den jongen dwingt, te huwen met een meisje, dat hij niet lief kan hebben?

— Is er een ander?

— Dat kun je wel begrijpen, een zekere Madeleine Chaunard, en de jongen sprak met

zooveel geestdrift en liefde over haar, dat het mij goed deed! En als ik er iets aan doen kan — dan zullen wij dien ouden, koppigen ezel duidelijk maken, dat hij ongelijk heeft, zich nog langer te verzetten. Ik ben al eens meer in dergelijke aangelegenheden als Deus ex Machina opgetreden, als een soort beschermengel, en wanneer zich de gelegenheid hier voordoet, dan zal ik dat hier herhalen!

— Het was met dat al bijna onze laatste onderneming geweest, hernam Brand hoofdschuddend. Als die electriche alarmschel ons niet had gewaarschuwd...

— Het was mijn eigen schuld, Brand en ik had eigenlijk verdiend, betrapte te worden!

— Je beschuldigt jezelf noodeloos, Edward! Het is duidelijk, dat de Blécourt ergens een geheime telefoon had, waardoor hij die agenten te hulp heeft kunnen roepen — maar ik heb niets van dien aard gevonden, al heb ik in alle hoeken en gaten gesnuffeld, terwijl jij luisterde.

— Het doet er niet toe — ik had voorzichtiger moeten zijn! Het was een geluk, dat wij vijf minuten voorsprong hadden, anders zouden wij hier waarschijnlijk niet zoo rustig zitten.

— Blijven wij in deze schamele woning?

— Nog een paar dagen! Dit kleine huis met zijn twee ingangen is voor mijn doel heel wat gemakkelijker dan het hotel Splendid, waar men mij te veel op de vingers ziet en waar wij ons zeer slecht zouden kunnen verkleeden!

— Wat zijn nu je plannen?

— Daarop is niet zoo aanstonds een antwoord te geven. De eerste opzet is mislukt en het is verstandig, als ik mij houd aan den stelregel van het oude Romeinsche recht: „non bis in idem”. Wij kunnen dit niet nog eens herhalen, dat kun je wel begrijpen. Ik hoop, dat de nacht mij raad brengt; mijn meening is, dat wij ons thans maar ter ruste moeten begeven. Het is een vermoeiende dag geweest en de avond is ook niet zonder eenige opwinding voorbij gegaan! En laat ik 't niet vergeten, Brand — wij moeten morgen trachten eens iets naders te vernemen over dat meisje!

— Madeleine Chaunard?

— Ja! Het zou mij leed doen, als die jongen zich in haar vergiste en zij niet bleek te zijn, voor wie hij haar houdt! Daar is gemakkelijk achter te komen, dunkt mij. En nu zullen wij maar gaan slapen, in de hoop, dat de nacht raad schaft.

De beide mannen ontdeden zich van hun vermomming en enkele minuten later, nadat zij een zeer eenvoudig souper hadden gebruikt, bestaande uit wat kaas en brood, gingen zij een aangrenzend kamertje binnen, wierpen zich daar op de veldbedden en sliepen bijna onmiddellijk in, als mannen, die onder alle denkbare omstandigheden geslapen hebben — op het zand van de woestijn, in een hut van een schip op hooge zee, op den top van hemelhooge bergen, in het binnenste van een duikboot en zelfs in de smalle kajuit van een vliegmaschine.

Den volgenden dag waren zij weder vroeg op.

Een badkamer bezat deze eenvoudige woning niet, maar een rond tinnen voetbad en een gewone blikken emmer deden wonderen in het oude keukenhokje.

Na zich te hebben gekleed, ontbeten de beide vrienden met een kop cacao, 'n paar croissants en eenige eieren, sloten zorgvuldig de uniformen weg, welke zij een dag tevoren bij een uitdrager in den versten uithoek van de stad gekocht hadden, ruimden de woning wat op en verlieten, zeer eenvoudig gekleed, het huis.

— Eigenlijk zou ik niets liever doen, dan nu een wandeling maken door Montmartre, al heeft het helaas in den loop der jaren heel wat van zijn oorspronkelijke schilderachtigheid ingeboet, zeide Raffles, terwijl hij een verlangenden blik sloeg over dit fraaie stadsgedeelte, dat zich onder hem uitstreckte, terwijl hij leunde over de borstwering, die zich voor de kerk van het Heilige Hart bevindt. Maar er zijn zaken te doen — eerst die, dan het vermaak!

Het is lang niet gemakkelijk, in een wereldstad als Parijs het adres uit te vinden van een meisje, dat Madeleine Chaunard heet, twee vrij bekende namen, maar door geduldig hier en daar te vragen, bereikten Raffles en Brand, die afzonderlijk optraden, in den loop van denzelfden middag toch hun doel.

Het meisje bleek in de onmiddellijke nabijheid te wonen van de plek, waar zij zelve een onderdak hadden gevonden en toen Raffles eens informeerde in de buurt, wist men hem niets dan goeds van het meisje te verhalen, dat door alle armen en alle kinderen in de buurt veragood werd.

Zij was een eenvoudige modiste, werkzaam in een groote zaak in de Rue de la Paix en daar had Gaston haar waarschijnlijk leeren

kennen, toen hij zijn moeder vergezelde bij een van haar tochten door de groote winkels van Parijs.

Haar vader en moeder leefden nog en het meisje was hun eenig kind.

Toen Raffles eenmaal deze gegevens verzameld had, ging hij nog een stap verder.

Hij keerde naar zijn woning terug, vermomde zich daar met groote zorg, gebruik makend van de kleederen, welke Brand in den loop van den dag hier en daar had gekocht en omstreeks een uur of vijf was hij weder in de buurt van het eenvoudige huis in de Rue Rameau waar Madeleine Chaunard woonde.

En hij zag haar ook terugkeeren — bevallig, eenvoudig en toch met die natuurlijke elegance der Pariisiennes gekleed, met het prachtigste blonde haar, dat hij ooit had gezien en donkerblauwe oogen.

— Ik kan het mij begrijpen — ik kan het mij zeer goed van den jongen begrijpen! mompelde hij glimlachend voor zich heen.

— Hoe kan zijn vader ook maar een enkele maal in die reine blauwe oogen hebben gezien, dat onschuldige, lieve gezichtje hebben aanschouwd, zonder onmiddellijk zijn toestemming te geven! En als hij haar nog niet gezien heeft — waarom doet de domoor het dan niet? Hij zou onmiddellijk bekeerd zijn, als hij tenminste geen verstokte dwingeland is!

Raffles wandelde langzaam terug, langs een vrij grooten omweg en toen hij den boulevard de la Chapelle bereikte, werd zijn aandacht getrokken door schetterende militaire muziek.

Hij bleef even stilstaan en eenige minuten later trok een regiment jagers te voet onder de schallende klanken van het koper voorbij.

En aan het hoofd van het regiment, geflankeerd door een adjudant en twee kapiteins, reed de kolonel, graaf de Blécourt, trotsch, de linker vuist in de heup gesteund, de teugels strak aantrekkend.

En juist aan de zijde, waar Raffles zich bevond, zag hij luitenant Gaston de Blécourt, den spitsen degen in de rechtervuist op de heup steunend, met lenigen tred voorbij marcheeren.

— Als hij op deze plek ook maar een seconde aan zijn manschappen denkt, dan mag mij de drommel halen! mompelde Raffles. De Rue Rameau is hier nauwelijks tien minuten vandaan!

Hij keek het regiment eenige oogenblikken na en er verscheen een peinzende uitdrukking op zijn gelaat, die plaats maakte voor een glimlach, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

Hij keek even om zich heen en trad toen het dichtst bijzijnde hulppostkantoor binnen, waar

hij een dringend telegram verzond aan James Henderson, in een geheime, alleen voor Henderson verstaanbare taal en waarvan de inhoud oningewijden volkomen onschuldig moest voorkomen. Want de inhoud luidde: „Toestand van tante Jeanne plotseling verergerd. Kom onmiddellijk en breng Albert mede.”

Toen hij weer op straat kwam, lachte hij zachtjes voor zich heen en mompelde:

— Het zeventiende regiment jagers — gekazerneerd in de wijk van La Vilette, als ik mij niet vergis!

In gedachten verzonken keerde hij weder terug en in de kleine woning vond hij Brand, die bezig was in de kleine keuken op het gaststel een primitieven maaltijd gereed te maken, met het gelijkmoedige humeur, dat hem steeds kenmerkte en dat in de oogen van Raffles een van zijn grootste aantrekkelijkheden was.

— Wat voer je uit? vroeg Raffles lachend, terwijl hij zijn overjas afwierp.

— Aardappelen bakken! antwoordde Brand lakoniek. Ik had ze misschien ook kunnen koken, maar ik weet uit ondervinding, dat men minder kans op mislukkingen loopt, als men een aardappel bakt. Verder is er biefstuk, er is een kan bier, ofschoon je ook wijn kunt krijgen, als je wilt, en hier heb ik een blik met doperwten en ik hoop, dat je geen aanmerkingen zult maken, want het zou je toch niet helpen, ik heb niet anders!

— Dat noem ik spreken! riep Raffles uit. Ik heb honger gekregen en ik weet zeker, dat ik je maaltijd eer zal aandoen!

Een kwartier daarna zaten de beide mannen tegenover elkander en dineerden in de grootste eenvoud.

Toen zij gereed waren en Raffles een sigaret had opgestoken, keek hij eens om zich heen en zeide toen:

— Het is hier niet erg ruim!

— Voor ons beiden ruim genoeg, dunkt mij!

— Ja, maar wij blijven niet met ons beiden, mijn waarde! Ik heb James laten overkomen!

— James? Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat wij zeer waarschijnlijk zijn hulp zullen noodig hebben!

— Wanneer komt hij?

— Ik denk, dat hij er al is! antwoordde Raffles bedaard.

— Je schertst!

— Niet in het minst! Ik verzond het telegram dringend en ik seinde, dat hij „Albert” moest medebrengen — en jij weet natuurlijk evengoed als ik, dat Albert mijn vliegmaschine, „de Sperwer”, is.

— Maar hij weet toch niet, dat wij hier wonen?

— Dat niet — maar ik heb hem in het telegram den naam van het hotel Splendide opgegeven: tante Jeanne! En daar zal hij wachten, totdat wij verschijnen, reken daar maar op! Voor den overtocht heeft hij hoogstens een half uur noodig en hij kan de vliegmaschine gemakkelijk onderdak brengen op het vliegerterrein van Issy les Moulinaux. Vandaar is het met de elektrische tram nauwelijks een half uur tot aan de Place l'Etoile.

Raffles was opgesprongen en vervolgde:

— Wij zullen er maar dadelijk heengaan! Ik wil den braven kerel niet langer laten wachten dan volstrekt noodzakelijk is!

De beide mannen grepen hun hoeden en een oogenblik daarna stonden zij buiten, daalden op de Place Pigalle in een der stations van den Métro af en stapten twintig minuten later onder de Place l'Etoile weder uit den rommelenden, schokkenden wagen.

Vandaar was het nauwelijks tien minuten tot aan het hotel en reeds in de verte zagen zij de reusachtige gestalte van James Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles.

Maar Henderson was te goed afgericht, om ook maar door een enkel gebaar te verraden, dat hij de beide mannen, die hij ook reeds gezien had, herkende.

Hij bleef stil staan, waar hij stond, terwijl zij vlak langs hem gingen, maar hij spitste zijn ooren en hij ving het korte bevel van Raffles dan ook duidelijk op:

— Volg ons!

Henderson wachtte nog een halve minuut, draaide zich toen om en drentelde langzaam achter Raffles en Brand aan.

De twee vrienden liepen langzaam voort, tot zij de Avenue de l'Alma bereikt hadden, gingen die in, sloegen den hoek om van de Rue Marboeuf en wachtten daar pas, tot Henderson zich bij hen gevoegd had.

— Wel, James? vroeg Raffles op zachten toon, toen Henderson genaderd was.

— Alles is in orde, Mylord!

— Waar is de „Sperwer”?

— In een loods van het vliegerterrein, daar ergens — — in het Zuiden — — ik kan den dekselschen naam onmogelijk uitspreken, Mylord!

— Issy les Moulinaux bedoel je? vroeg Raffles lachend.

— Juist, Mylord!

— Geen last met de douanen — je papieren?

— Hoegenaamd niet, Mylord! Ik heb nog altijd mijn pas, dien ge mij zelf gegeven hebt

en die is nog een half jaar geldig! Contrabande had ik niet aan boord en ik zeide, dat ik voor graaf Palmhurst de vliegmaschine had moeten overbrengen.

— Prachtig, James! Al gegeten?

— Nog niet, Mylord, ik kreeg het telegram om een uur of half zes en ik heb er toen maar dadelijk werk van gemaakt!

— Dat was te voorzien! zeide Raffles hoofdschuddend. Dan zullen we je maar eens eerst laten eten, vriend James en dan moeten wij eens met elkander praten!

De drie mannen traden een eind verder een van die bekende restaurants van Duval binnen, waar men voor weinig geld zeer goed kan eten en daar waren Brand en Raffles er tot hun vreugde getuige van, hoe de eetlust van Henderson niet het minst geleden had door de reis!

Zij keken glimlachend toe, hoe hij de schalen met verrassende snelheid ledigde en lieten hem rustig gaan, nu en dan op zachten toon met elkander pratend.

Pas toen hij gegeten had en de kellner de borden weder had weggenomen, voerden zij hem naar een afgelegene hoekje van de groote

vestibule en daar begon een gesprek, dat ongeveer een half uur duurde en tot volle tevredenheid van de drie mannen verliep...

Omstreeks zeven uur dienzelfden avond, toen 't reeds duister begon te worden, reed graaf de Blécourt, op zijn dienstpaard gezeten, de groote poort van de kazerne uit, in de wijk van la Vilette gelegen, dichtbij de Quai de la Gironde. Het is daar 's avonds zeer stil, want de kazerne is als het ware buiten de stad gelegen en alleen verliefde paartjes zwerven daar tegen 't vallen van de duisternis rond in de buurt van de oude wallen.

De weg van den kolonel van het 17de regiment Jagers voerde hem door een vrij groot plantsoen, beter gezegd een klein park.

Ongeveer in het midden van den breeden, slecht verlichten weg kwam zijn paard door een of andere oorzaak te struikelen.

Vloekend trachtte de Blécourt het dier nog op te houden, maar het viel op de knieën en wierp hem af.

Een weinig versuft door den val, half verdoofd, bleef de kolonel liggen — —

HOOFDSTUK VII.

DE TWEDE NACHT.

Toen de oude Joseph de deur voor zijn meester opende, zag hij met een enkelen oogopslag, dat graaf de Blécourt in een miserabel humeur was.

En toen hij nauwlettender toezag, bemerkte hij, dat zijn meester een weinig hinkte en dat er een groote pleister dwars over zijn voorhoofd liep.

— Mijn hemel, graaf — zijt gij gewond? vroeg de oude bediende op bevenden toon.

— Schreew niet als een varken, dat gekeeld wordt! beval de Blécourt op ruwen toon. Het heeft niets om het lijf! „Salomo” is gestruikeld en heeft mij afgeworpen — de ellendeling! Mijn vrouw thuis?

— Ja — Mevrouw de gravin is in haar kamer. Ze heeft een weinig hoofdpijn, graaf!

— Mijn zoon?

— In zijn studeerkamer, graaf! Ik geloof, dat mijnheer op het punt staat uit te gaan!

Op dat oogenblik klonken er in de vestibule voetstappen en Gaston trad te voorschijn, in burgerkleeren, met zijn overjas over den arm en zijn hoed op.

Hij bleef een oogenblik aarzelend staan, toen hij zijn vader zag, bemerkte, dat hij gewond was en kwam verschrikt op hem toelopen.

— Wat is er vader, gewond? Een ongeluk?

— Het heeft niets om het lijf, jongen! weerde graaf de Blécourt hem af. „Salomo” heeft kuren gehad en is met mij gevallen! Ik heb mij bij een apotheker even laten verbinden — en mijn oppasser heeft het karonje weer naar de kazerne teruggebracht.

— Dus werkelijk niets ernstigs?
 — Neen, zeg ik je toch! Denk je, dat een oude ijzervreter als ik zich stoort aan zoo'n onbeteekenend voorvalletje?

— Wil ik mama gaan waarschuwen?
 — Volstrekt niet noodig! Die zou zich maar weer ongerust maken om niets! Je wilde uitgaan?

— Ja, vader! antwoordde de jonge man en dadelijk kreeg zijn gelaat weder een andere uitdrukking, dezelfde uitdrukking van vastberaden verzet, die er soms op verscheen, als zijn vader een netelig onderwerp aanroerde.

— En mag men ook weten waarheen?
 — Och, vader — waarom zou ik u dat zeggen! Laten wij toch vermijden, steeds met elkander te twisten!

Gaston had dit op zachten toon gezegd, opdat Joseph hen niet zou verstaan.

Ook de graaf liet zijn stem dalen, terwijl hij Gaston bij den arm vatte, hem strak aanzag en zeide:

— Ga jij eens even met mij mede — ik heb wat met je te bespreken!

— Geloof u, dat ons dat verder zal brengen, vader?

— Misschien wel!

En zonder den arm van zijn zoon los te laten, bracht de Blécourt Gaston naar z'n werkkamer, sloot de deur, wierp zijn gegalonneerde uniformpet op de sofa, ging voor zijn schrijftafel zitten en begon, terwijl hij de vingers van beide handen in elkander sloeg:

— Je wilde — naar dat meisje gaan?

— Ja, vader! antwoordde Gaston op vasten toon.

— Je denkbeelden hebben zich nog niet gewijzigd, wat dat betreft?

— Dat zullen zij wel nooit, vader!

— Weet je, dat er al één dag van de drie verlopen is?"

— Al waren er jaren verlopen — mijn meening verandert niet, vader! Ik heb haar lief, innig en oprecht lief en niets kan daarin verandering brengen!

— Zoo-zoo! hernam de graaf langzaam. Ik zal je eens wat zeggen, Gaston — ik heb Madeleine Chaunard gezien!

Gaston deed in de grootste verbazing een stap achteruit, terwijl hij vuurrood werd en stamelde toen:

— U hebt haar gezien, vader?

— Ja, toen zij naar haar atelier ging. Zij is heel mooi!

— Ze is niet alleen mooi, vader — zij heeft ook een hart, van goud, zij is zoo goed, zoo innig goed!

— Heb je je daarvan kunnen overtuigen? Stel eens — neem eens aan, dat je niet mijn erfgenaam, dat je niet rijk was, maar arm — heel arm! Geloof je — denk je, dat ze dan toch met je zou willen trouwen?

Gaston was een oogenblik zeer bleek geworden en hij moest een paar malen zijn keel schrapen, voor hij verstaanbaar kon uitbrengen:

— Dat — daarvan ben ik overtuigd!

— Zou je er de proef van durven nemen?

— De proef? Wat bedoelt u?

— Zou je haar durven wijs maken, dat je door beursspeculatie — of mijnentwege door mijn onterving plotseling arm bent geworden?

— Dat durf ik! Maar wie zou haar dat moeten zeggen?

— Wel — ik bijvoorbeeld!

— U? riep Gaston, ten uiterste verwonderd en die zijn ooren nauwelijks kon gelooven.

— Waarom niet? Ik ben toch per slot van rekening je vader! Ik wil niets anders dan je geluk, geloof me, en deze kleine comédie kan je misschien de oogen openen! Ga haar halen!

— Haar halen? stamelde Gaston.

— Voor den duivel, jongen — kauw niet al mijn woorden na! barstte de graaf ongeduldig uit. Je verstaat mij toch wel? Ik zei: Ga haar halen en breng haar hier!

— Hier in huis? Neem mij niet kwalijk, vader, ik praat u alweer na, maar het is ook zoo verwonderlijk — het is, alsof ik droom!

— Moet ik je om je ooren slaan, kwajongen en je zoo doen gevoelen, dat je wakker bent? bulderde de Blécourt. Ga haar halen en breng haar hier! Dat is, dunkt mij, duidelijk. En vergeet niet, dat ik dat slechts wensch, omdat die proef onmiddellijk moet plaats vinden! Ik vertrouw je natuurlijk — je bent een man van eer en je zult haar niet van te voren waarschuwen!

— Maar vader — —! verweerde Gaston zich verontwaardigd.

— Dat weet ik toch wel! Neem de auto, dan kun je over twee uren terug zijn!

Gaston had de hand van zijn vader gegrepen en drukte die met kracht, terwijl zijn oogen verdacht begonnen te knippen en hij stamelde:

— Nu zal alles nog goed worden, vader! U zult zien, dat alles goed wordt! Ik twijfel geen oogenblik aan haar — zij zal de proef glansrijk doorstaan! En als dat zoo is — zult u haar dan wat beter beoordeelen — zult u dan uw toestemming niet langer weigeren?

— Kalm, kalm — wij zullen zien! antwoordde de Blécourt ontwijkend. Ik geloof niet zoo sterk in haar onbaatzuchtigheid, zie je! En doorstaat

zij de proef niet — dan beloof je me, dat alles tusschen jullie uit is!

— Dat beloof ik, vader! zeide Gaston met trillende stem. Ik ga haar dadelijk halen! Het is mij — het is mij werkelijk nog steeds, alsof ik droom. Dat u zoo veranderd is in een enkelen dag!

— Misschien verander ik nog wel meer — en maak nu, dat je wegkomt! beval de Blécourt.

Gaston slaakte een onderdrukten juichkreet en ijlde het vertrek uit.

De Blécourt keek nog een oogenblikje met een eigenaardigen glimlach op het gelaat naar de gesloten deur, draaide zich op zijn hielen om, ging voor den spiegel staan, bromde iets binnensmonds en liet zich in zijn gemakkelijken schrijfstoel neervallen.

Hij trommelde wat op het tafelblad, trok onverschillig een paar laden open, wierp er een blik in, sloot ze weder en stak toen de hand in den zak, om er een sleutelbos uit te halen.

Hij bekeek de sleutels een voor een, stond op en liep toen naar de brandkast.

Hij stak een der sleutels in het slot, nam er hem weer uit en keek aandachtig naar het cijferplaatje.

Toen ging de deur van de kamer eensklaps open en de gravin stond op den drempel, met een zeer verbaasd gezicht.

Zij sloot de deur achter zich en riep verschrikt:

— Wat vertelt Gaston mij daar, Rodolphe? Ben je gewond?

— Lieve kind — dat heeft immers niets om het lijf! antwoordde de Blécourt, een weinig ongeduldig.

— Maar zou je dan niet liever naar bed gaan?

— Naar bed? Ben je dwaas, om die schram?

— Maar laat dan tenminste den dokter komen!

— Ik denk er niet aan! De apotheker heeft mij behoorlijk verbonden en ik kon wel een beetje bloed missen — de eigen woorden van jouw beroemden dokter!

— Maar dan dat andere, Rodolphe — wat beteekent dat? Is het waar, wat Gaston mij zei?

— En wat zei hij dan wel?

— Dat je hem bevolen had, nu direct dat — dat meisje te gaan halen!

— Van begin tot einde de zuivere waarheid, anders niets! Ik vind, dat wij het aan ons zelve verplicht zijn, eerst dat meisje nader te leeren kennen! Heeft hij je ook mijn voorwaarden genoemd?

— Natuurlijk, maar...

— Dat is voldoende! Als zij zwak blijkt, als ik op haar gelaat ook maar iets lees van teleur-

stelling — dan is alles uit en hij trouwt met Lucie Honfleur, al zou de onderste steen boven komen!

De gravin keek haar man een oogenblik hoofdschuddend en blijkbaar in de grootste verbazing aan en zeide toen:

— Zoo heb ik je nog nooit gekend! Je bent wel bijzonder veranderd sedert gisteren!

— Veranderd van meening, ja? Och, men is nooit te oud om zich te beteren! Ik ben misschien wel een oude dwaas geweest en het is nog niet te laat om op dien verkeerden weg terug te gaan!

— Nu — je begrijpt wel, dat ik mij niet zal verzetten! Ik heb nooit anders dan het geluk van onzen jongen op het oog gehad en het was alleen, omdat jij meende, dat hij met Lucie Honfleur moest huwen, dat ik...

— Lucie Honfleur kan net zoo goed met een ander trouwen! riep de graaf goedgeluimd uit. Eigenlijk is ze ook wat oud voor Gaston — twee jaar ouder dan hij!

— Drie!

— Nu, kijk eens aan! Dat is toch eigenlijk te dwaas om alleen te loopen! Zij kon zijn grootmoeder wel zijn!

Nogmaals wierp gravin Sophie haren echtgenoot een verbaasden blik toe, maar zij stapte van het onderwerp af en zeide:

— Zooals je wilt! Ik vind het uitstekend — ik ben er ook blij mee, als jij er blij mee bent! Als het meisje jou maar bevalt! Wil je me den sleutel van den wijnkelder geven? Er komen vanavond gasten.

Zij stond met uitgestrekte hand voor de Blécourt, die zijn sleutelbos besluiteloos heen en weer draaide en er toen een sleutel wilde afnemen.

— Maar dat is toch de sleutel van den kelder niet! zeide gravin Sophie lachend. De val heeft je zeker een beetje versuft. Je wilt mij den sleutel van den paardenstal geven! Geef maar hier —

Zij nam hem den sleutelbos af, haakte een der sleutels los en begaf zich weder naar de deur.

— Hoe is het met je hoofdpijn, wijfje? klonk de stem van den graaf achter haar.

Zij wendde zich stom verbaasd om en herhaalde glimlachend:

— Wijfje? Maar Rodolphe! Het mag niet gezegd worden, maar ik zou bijna wenschen, dat je tien jaren geleden eens van je paard was gevallen! De hoofdpijn is bijna geheel verdwenen!

— Des te beter! En — er komen gasten, zeg je?

— Weet je dat dan niet meer? Barones Lumay en haar dochter komen, professor Piccasou, onze oude vriend en waarschijnlijk ook de Bastiens.

— Ik denk niet, dat ik me zal laten zien! bromde de graaf. Ik zie er niet zeer aantrekkelijk uit, vind je wel?

— Ik vind juist, dat je vanavond een liever gezicht hebt dan anders! Je stem klinkt zachter! Het is zonde, dat ik het zeg, maar . . . die tuimeling schijnt je goed gedaan te hebben!

Zij knikte haar echtgenoot glimlachend toe en verliet het vertrek.

De graaf wachtte, tot hij haar voetstappen niet meer hoorde, ging toen opnieuw voor de schrijftafel zitten, opende een kistje sigaren, dat onder het bereik van zijn hand stond, nam er een sigaar uit en stak die aan.

Hij trok opnieuw een laadje open, begon den inhoud te doorzoeken, nu en dan voor zich heen brommend, schoof het weer dicht en ging tot het onderzoek van een volgend vak over.

Toen hij dit gedaan had, stond hij op, wandelde naar de brandkast, stond er wijdbeens voor stil en draaide toen de cijferplaat zeer langzaam heen en weer, met gesloten oogen en terwijl de toppen van zijn vingers het mechaniek slechts vluchtig aanraakten.

Nu en dan liet zich een zwak tikje binnen in het slot hooren; dan glimlachte de graaf en draaide geduldig verder.

Dat duurde bijna een half uur; toen stak hij den sleutel in het slot en trok de zware deur naar zich toe.

Hij wierp een blik in de kast, liet een grommend geluid hooren, duwde de deur weer dicht en noteerde het cijfer, dat het slot aanwees, op zijn manchet — —

Vervolgens draaide hij de cijfers weder door elkaar, raadpleegde zijn horloge en ging weer voor zijn schrijftafel zitten.

Er waren ruim twee uren verlopen, sedert hij was teruggekeerd, toen er op de deur werd geklopt en Joseph binnentrad.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de graaf, zeide de oude man, maar vergeet mijnheer de graaf niet, dat hij om negen uur een conferentie had moeten hebben met de leden van den Krijgsraad?

— De leden van den Krijgsraad kunnen naar den bliksem loopen! zeide de graaf kalm, zonder zelfs op te zien van de krant, die hij las. Ik ben zwaar gewond, om niet te zeggen dooddelijk en in confereeren heb ik geen zin!

— Het is maar, mijnheer de graaf — — —

— Ik zal de menschen wel telefoneeren! viel

de Blécourt hem in de rede. Heb ik morgen dienst?

— Zeker, graaf! riep Joseph uit. Om elf uur groote inspectie in de kazerne, om drie uur parade!

— Dan moet een ander maar inspecteeren en parade houden! bromde de graaf. Je kunt verdwijnen! Rechtsomkeert! Neen — halt! Kom nog eens voor het front. Zijn onze gasten er al?

— Een half uur geleden gekomen, graaf!

— Prachtig! Verdwij nu maar weer!

Joseph verdween, niet weinig verbaasd en het grijze hoofd schuddend.

Er verliep nog bijna een half uur; toen werd opnieuw haastig de deur van de werkkamer geopend en Gaston trad binnen, met zachten drang een mooi blond meisje voor zich uitduwend, dat schuchter binnentrad.

De graaf had dadelijk zijn gelaat in de vereischte plooi.

Er lag zorg en smart op te lezen.

Hij was opgestaan, maakte een kleine buiging voor het jonge meisje en vroeg:

— Ik heb het genoeg Madeleine Chaunard voor mij te zien?

— Zij is het, vader! zeide Gaston zacht.

— Dan moet ik u ontvangen met een zeer droeve mededeeling, mejuffrouw! vervolgde de Blécourt. Neen, Gaston, jij moet er bij blijven! Er zijn sedert een paar uren vreeselijke dingen gebeurd. Vanmorgen deden op de Beurs reeds geruchten de ronde omtrent ontzettende verliezen van verschillende ondernemingen — en daarbij zijn helaas ook enkele, waarbij ik geldelijk geïnteresseerd ben.

Madeleine had de kleine handen gevouwen en keek verschrikt van Gaston naar den man, dien zij als een vijand had leeren beschouwen.

De Blécourt deed een paar stappen naar haar toe en vroeg op koelen toon:

— Geloof gij, dat gij een zeer noodlottige tijding zoudt kunnen dragen, mejuffrouw?

— Ik heb al heel wat moeten verduren, graaf! antwoordde Madeleine zacht. Zeg het mij maar!

— Gij hebt misschien verwacht, een rijken man tot echtgenoot te krijgen! Die verwachting zal ik moeten vernietigen. Een paar uur geleden, even nadat Gaston het huis verlaten had, kreeg ik bericht van mijn makelaar, dat mijn onderneming reddeloos verloren is en de effecten geen cent meer waard zijn! Om kort te gaan — ik ben geruineerd en Gaston is arm!

Even bleef Madeleine doodstil staan, midden in de kamer.

Toen verscheen er een gelukkige glimlach op haar lief gezichtje, haar wangen kleurden zich en zij zeide:

— Is het anders niet? Gij hebt mij waarlijk aan het schrikken gemaakt, graaf! Wat deert het mij, of Gaston arm is — ik heb hem immers lief! Wij zullen samen hard werken — hij is zoo knap — hij kan wel een goede betrekking vinden! Tenminste — als hij dat voor mij over heeft!

Zij keek angstig even naar het gelaat van den jongen man, maar daarop las zij zooveel innige liefde, dat zij blozend haar gezichtje afwendde en verlegen met haar kleine tasch speelde, die zij nog steeds in de hand hield.

In de oogen van den graaf was een oogenblik een felle glans verschenen.

Hij trad langzaam op het jonge meisje toe, nam haar de tasch af, vatte haar bij de hand, lichtte haar hoofdje bij de kin op, om haar goed in de oogen te kunnen zien en zijn stem had

een wonderlijk zachten klank, toen hij zeide:

— Je bent een lief, braaf meisje, Madeleine! Je bent moedig en je verdient gelukkig te worden. Het was maar een dwaze grap van me, hoor — ik heb schandelijk gelogen — je moet het den ouden ijzervreter maar niet kwalijk nemen — ik deed het alleen voor het bestwil van dien kwajongen daar! Vooruit, geeft elkander een kus! Wat bliksem nog toe! Vanavond wordt de verloving bekend gemaakt — en over twee weken kun jullie trouwen.

Dat was bijna te veel voor de kleine Madeleine. Zij wankelde een oogenblik, alsof zij duizelig was, maar Gaston ving haar in zijn armen op, met een juichkreet, en drukte haar aan zijn borst, terwijl hij zijn vader over het blonde hoofdje heen een blik van innige dankbaarheid toewierp.

HOOFDSTUK VIII.

WIE DE WEDDENSCHAP WON.

Een half uur later, na een gesprek, hetwelk Gaston menigmaal tersluiks verbaasd zijn vader deed aanzien, verliet het gelukkige paar het vertrek weder, op den voet gevolgd door de Blécourt.

De kleine stoet richtte de schreden rechtstreeks naar de kleine ontvangsalon, waar de gravin de intieme vrienden placht te ontvangen en waar op dat oogenblik reeds een tiental gasten bijeen waren.

Allen zwegen plotseling en keken nieuwsgierig naar het mooie, blozende meisje, dat daar binnenkwam aan den arm van Gaston en dat niemand kende.

Gravin Sophie was langzaam opgestaan en keek haar man en daarna het jonge paar vragend aan.

Maar de graaf gaf haar een knipoogje, schraapte zijn keel eens, trad terzijde, om het jonge paar goed in het licht te doen treden en zeide toen:

— Beste vrienden! Het spijt mij, dat ik niet eerder in uw midden kon verschijnen — maar ik had een ernstige aangelegenheid te regelen.

De aard daarvan zal u wel duidelijk worden, als ik u verzoek, mij toe te staan, de verloving van mijn zoon Gaston met mejuffrouw Madeleine Chaunard bekend te maken!

Onmiddellijk was iedereen overeind en het regende gelukwensen.

En tot de eer van gravin Sophie moet worden gezegd, dat zij, hoewel zeer verbaasd, met tranen in de oogen het jonge meisje aan haar borst trok, haar over het blonde haar streelde en haar op het gladde, reine voorhoofd kustte.

En te midden van de vroolijke consternatie verdween graaf Rodolph de Blécourt ongemerkt weder uit het vertrek.

Niemand nam het hem kwalijk, want men scheen met de eigenaardigheden van den heer des huizes voldoende op de hoogte te zijn.

Wel keek men hem verwonderd na, want iedereen kende zijn opvattingen — maar die verbaasde blikken zag de graaf niet meer.

Hij liep haastig weder naar zijn werkkamer, ging op de inmiddels herstelde telefoon toe, belde zijn kazerne op en bromde in het toestel:

— Laat overste Le Maitre morgen de in-

spectie maar doen! De parade kan hij ook voor zijn rekening nemen. Mijn val is leelijker aangekomen, dan ik oorspronkelijk dacht. Ik voel mij ziek. Geen condoleance-bezoeken, als ik verzoeken mag!

En zonder antwoord af te wachten, hing hij het toestel weder aan den haak.

Hij begaf zich tamelijk vroeg ter ruste, sliep uitstekend, stond den volgenden dag laat op, maakte een kleinen wandelrit en las met zeer veel genoegen de middagbladen, waarin indiscrete verslaggevers reeds melding hadden gemaakt van de verloving van graaf Gaston de Blécourt met een eenvoudig burgermeisje, dat geen andere adelbrieven kon vertoonen dan die van haar schoonheid en de goedheid haars harten.

De graaf hield dien dag zijn kamer en zag vrouw en zoon slechts een oogenblikje — maar het waren voor allen heerlijke oogenblikken!

Gaston had drukken dienst en op verzoek van zijn vader deelde hij in de kazerne mede, dat diens toestand vooruitgaande was, maar dat hij toch nog enkele dagen rust zou moeten houden.

Het bleek, dat een enkel verstuikt was en het loopen viel hem moeilijk.

Wat gravin Sophie betreft — zij moest talrijke bezoeken afwachten van vrienden, die kwamen feliciteeren; zij had ook een visite gebracht bij de ouders van Madeleine, eenvoudige, brave lieden, die dadelijk haar hart hadden gestolen en de Kolonel had den avond in zijn club doorgebracht, naar hij zeide, die in het centrum der stad was gelegen.

En meesmuilend kon hij den volgenden morgen reeds in de „Temps” en de „Figaro” lezen, dat freule Lucie Honfleur zich verloofd had met baron Eduard de Villeneuve.

— Dat is van spijt! bromde de Blécourt. Nu, spijt of niet — met Gaston trouwt zij in ieder geval niet!

Zoo verliepen nog vier dagen. Daarvan had de graaf er, naar zijn zeggen althans, drie dagen op zijn klein landgoed doorgebracht, in 't Zuiden gelegen, om weder geheel op krachten te komen.

Intusschen werden te Parijs alle toebereidselen gemaakt voor het huwelijk van de beide gelukkige verloofden.

Na een afwezigheid van drie dagen verscheen de Blécourt plotseling weder ten tooneele, nog altijd met de pleisters op zijn gelaat, maar naar het scheen genezen van zijn verstuikten voet.

En niet zoodra was hij thuis, of hij liet Gaston bij zich roepen, die juist op het punt stond, naar de kazerne te gaan.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, toen hij op den jongen man toetrad, hem nauwelijks den tijd gunde hem te begroeten, maar hem dadelijk bij de handen vatte en vroeg:

— Zeg eens, Gaston, hoe staat het thans met je voornemens aangaande je werkkring?

Er verscheen een smartelijke trek op het gelaat van den jongen man en hij wendde het hoofd af, toen hij zacht antwoordde:

— Zij zijn nog niet veranderd, vader! Integendeel — het is vreeselijk, dat ik het u bekennen moet, maar mijn afkeer van het beroep, dat u voor mij gekozen hebt, wordt iederen dag sterker!

— Wil je mij eens eerlijk zeggen, wat dan je plannen waren?

— Vader, u is de laatste dagen zoo goed voor mij geweest, dat ik het u nu eerlijk durf zeggen! En ik smeek u — wordt er niet kwaad om! Na mijn huwelijk zou ik zoo spoedig mogelijk ontslag uit den dienst hebben gevraagd! Misschien had u dan uw handen geheel van mij afgetrokken, mij wellicht onterfd! Maar zelfs dat zou mij niet hebben weerhouden! Ik heb een vriend, die mij een goede betrekking heeft aangeboden op zijn uitgestrekte bezittingen in Australië — en Madeleine verlangt niets liever, dan mij daarheen te vergezellen! En ik heb gelukkig op ons eigen landgoed genoeg van het landbouvak geleerd, om voor de toekomst niet bevreesd te zijn!

De Blécourt keek zijn zoon een oogenblik zwijgend aan en zeide toen:

— Je plan staat vast?

— Onherroepelijk, vader!

— Goed, goed — dan weten wij tenminste, waar het op staat!

Hij had het niet onvriendelijk gezegd, maar wel op een toon van grooten ernst.

Hij vatte zijn zoon bij de hand en hernam:

— Ga nu maar — de dienst roept je! Ik zal nadenken — misschien heb jij het wel bij het rechte einde! Je bent in ieder geval geen kind meer en moet weten, wat het beste voor je is!

— Vader, u hebt uw toestemming wel gegeven tot mijn huwelijk met Madeleine — u hebt mijn vurigste wenschen vervuld — geef mij nu ook nog verlof een beroep vaarwel te zeggen, dat ik verafschuw!

— Nu, wij zullen zien! zeide de graaf kortaf. Ga maar. Ja, dat is waar ook, misschien vertrek ik vanavond nog — voor zaken! Ik blijf denkelijk weder enkele dagen weg en — zal dan mijn dienst weer hervatten.

— Als u maar zorgt, vader, dat u bij ons huwelijk aanwezig bent! riep Gaston uit, wiens oogen vchtig glansden.

— Het ontbrak er maar aan, dat ik er niet bij zou zijn! riep de graaf met een kort lachje. En maak nu, dat je wegkomt, anders zouden zij den zoon van kolonel de Blécourt nog met kamerarrest straffen!

Gaston vertrok en een paar uren later werd graaf de Blécourt het document ter ondertekening voorgelegd, waarbij hij zijn toestemming tot het huwelijk van zijn zoon met Madeleine Chaunard gaf.

Hij verzocht het eenige dagen te mogen behouden, deed een paar dringende boodschappen in de stad af, dineerde buitenshuis en keerde pas om een uur of elf naar het fraaie huis in Auteuil terug.

Hij ging dadelijk naar zijn werkkamer, sloot de deur, opende de brandkast, nam er een groot aantal pakjes bankbiljetten, goudgeld en juweelen uit, deed die in een eenvoudige lederen tasch, sloot de kast weder en nam de tasch mede naar zijn slaapkamer.

Hij sliep voortreffelijk, stond om acht uur op, kleepte zich in burger, zeide tot Joseph, dat hij zijn vrouw niet wilde wekken, dat hij voor zaken waarschijnlijk eenige dagen te Marseille zou vertoeven en verliet het huis.

De eenvoudige tasch had hij bij zich — — —

Nog in den laten namiddag van dienzelfden dag daalde Raffles, in gezelschap van Brand en van James Henderson, met zijn wonderbaarlijk snelle vliegmaschine neder op een der weinige volkomen onbewoonde eilanden van den Bismarck-Archipel.

Het was een dichtbegroeid eiland, ongeveer twee uur loopens breed en zes lang, geheel buiten de vaartroute liggend en van welker kusten men slechts met een zeer sterk vergrootenden kijker gewapend, enkele andere eilandjes van de groep kon ontwaren.

De vliegmaschine streek neer aan het begin van een met hoog gras begroeid weiland en kwam spoedig tot stilstaan.

Raffles stapte uit de machine en liep, vergezeld van Brand, met haastige schreden naar een vrij groote tent van ondoordringbaar, bruin doek, die aan den zoom van een klein bosch was opgeslagen, aan den voet van een hoogen heuvel.

Voor die tent was, in een gemakkelijken rieten stoel, een man gezeten, met de armen over de borst gekruist, die slechts even het hoofd had opgeheven, toen hij daar de twee mannen op het overigens volkomen onbewoonde eiland zag naderen.

Het was graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij zag er volstrekt niet ziek of gewond — alleen maar kwaad uit.

Op een paar passen afstand van hem stond Raffles stil en begon op ernstigen toon:

— Daar zijn wij weder, graaf!

— Dat zie ik! gromde de Blécourt, die nauwelijks had opgezien. Met niet meer resultaat, dan eenige dagen geleden, denk ik!

— Wij zullen zien! hernam Raffles op rustigen toon. Gij zult u wel bedenken en die koppigheid laten varen, die u slechts kan benadeelen! Mijn God, denkt gij er dan nooit aan, hoe vreeselijk het voor uw vrouw en uw zoon moet zijn, als zij u weder naast zich zullen zien — zooals gij vroeger waart? Vergeet gij dan, dat ik hen gewend heb aan een de Blécourt, die misschien nog steeds een brompot — maar een brompot met een goed hart is? Kom aan — gij zijt niet zoo slecht! Gij zijt alleen maar buitengewoon trotsch en buitengewoon hardnekkig! En toch zult gij u in het onvermijdelijke moeten schikken! Er is sedert eenige dagen al weer heel wat gebeurd!

— Maar trouwen zullen zij niet! riep de Blécourt woest uit. Ik moet daartoe mijn schriftelijke toestemming geven, en — —

— En die zult gij geven! viel Raffles hem bedaard in de rede.

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde een portefeuille te voorschijn, nam er het officieele document uit, dat slechts op de ondertekening van de Blécourt wachtte en vervolgde:

— Hier is het stuk, dat men mij gisteren heeft voorgelegd en dat gij slechts behoeft te teekenen! Doe het — laat toch niet twee menschen, waarvan er een van uw eigen vleesch en bloed is, hun leven bederven! Hebt gij dan geen hart? Begrijpt gij dan niet, dat uw koppigheid slechts onheil kan brengen? Laat ik u dan zeggen, dat uw zoon vast besloten is! Onmiddellijk na het huwelijk vraagt hij ontslag uit den dienst en dadelijk daarop vertrekt hij naar Australië, waar hij als rentmeester dienst zal doen op het landgoed van een van zijn vrienden! Hebt gij al bedacht, wat het voor u zijn zal, als hij weg gaat, zonder dat gij hem hebt gezien?

Het was duidelijk, dat zich in het binnenste van de Blécourt een zware strijd afspeelde.

Hij balde de vuisten, tot de nagels hem in de handpalmen drongen en bromde dan heesch:

— Hij zal niet gaan!

— Hij zal wèl gaan! riep Raffles met stemverheffing. Het is een *man* — hij wil zijn eigen leven maken en het niet door u voor hem laten afbakenen, al zijt gij honderdmaal zijn vader! Beseft gij dan niet, dat ik u in mijn macht heb? Is het wel ooit goed tot u doorgedrongen, dat ik u hier maanden, jaren op dit gezegende,

vruchtbare eiland kan vasthouden? Ontsnappen is onmogelijk. Gij zoudt zelfs geen vlot kunnen maken, om het naaste eiland te bereiken, want daartoe ontbreken u de werktuigen. Ik heb levensmiddelen bij u achtergelaten, een geweer, een kapmes, — boeken en tabak — en dat is eigenlijk meer, dan gij verdient! En bedenk dit nog eens goed, graaf de Blécourt — als ik het wil, dan zullen uw kleinkinderen reeds aan de knieën van uw zoon spelen, terwijl gij hier nog altijd op dit eenzame eiland zult zitten! Het is waar, ik kan niet ten eeuwigen dage uw rol blijven spelen — maar ik kan verdwijnen — ik kan zelfmoord plegen — ik kan bij het baden verdrinken, en dan? Dan zal men u als een doode beweenen — maar gij zult hier leven, in eenzaamheid, als een koppig grijsaard, zonder door de liefde van de uwen te worden gekoesterd! Hier is het portret van uw schoondochter — bekijk het eens goed en vraag, of gij ooit reiner, edeler trekken hebt gezien? Bij God, een prins van den bloede zou zich gelukkig mogen achten, dit meisje tot zijn vrouw te maken.

Raffles had een groot portret van Madeleine op de knieën van den halsstarrigen vader neergelegd.

De Blécourt was bleek geworden en z'n mond vertrok zich krampachtig, toen Raffles sprak over zijn kleinkinderen.

Toen zeide hij met bevende stem:

— Gij praat over dat alles als buitenstaander! Denkt gij dan, dat ik Gaston niet liefheb? Geloof gij dat? Juist omdat hij mijn eenige zoon is, wilde ik voor hem een goed huwelijk, wilde ik den hoogsten rang in het leger voor hem!

— Ik geloof u, zeide Raffles op wat zachter toon. Maar hoe hadt gij hem dat ooit kunnen geven tegen zijn zin? Mejuffrouw Honfleur was van adel — maar kan haar adel opwegen tegen het edele karakter van dat lieve meisje, van Madeleine Chaunard? Luister eens! Zij verwierp aanstonds zijn rijkdom, hoort gij wel? Ik heb haar op de proef gesteld — zij verheugde er zich over, toen ik haar wijsmaakte, dat wij plotseling geruïneerd waren, dat Gaston arm was! Het deerde haar niet — zij had hem lief, zeide zij, en dat was ruimschoots voldoende! Hebt gij voor zulke dingen dan geen gevoel?

De graaf antwoordde niet, maar zijn oogen gleden als onbewust over de trekken van het meisje, dat over weinige dagen in het huwelijk zou treden met zijn eenigen zoon.

Men wachtte alleen nog op zijn handteeke-

ning...

Toen kwam het zachtjes over zijn lippen:

— Mooi is ze, heel mooi!

— En ze is niet alleen mooi, graaf! Zij heeft die schoonheid, die meer waard is en die in het hart zetelt! Haar ouders, haar kleine broertjes aanbidden haar, een geheele stadswijk heeft haar lief! Ik zweer u, dat uw zoon zich gelukkig mag prijzen, de liefde van zulk een vrouw te hebben gewonnen! Hier is het papier — hier is een vulpen — teeken en ik breng u aanstonds met mijn vliegmaschine naar Parijs terug, en niemand hoeft iets van het bedrog te weten!

— Ik zou mij dus hebben moeten buigen voor John Raffles?

— Als dat het eenige is! Dat hebben grootten en beteren dan gij gedaan! Teeken nu!

De graaf overwon nog een laatste aarzeling, maar het was, alsof een blik op het lieve gelaat van Madeleine hem kracht schonk.

Hij nam Raffles ruw de pen uit de hand en zette met krachtige trekken zijn handteekening.

— Eindelijk! riep Raffles uit. Nu, het heeft moeite gekost, graaf! Het zal u wel weinig interesseeren, maar gij rijst in mijn achting! Gij zijt toch nog beter dan ik dacht! En om u daarvan een bewijs te geven — zie hier!

En Raffles stak hem de zware tasch toe, die hij den nacht te voren gevuld had uit de brandkast van den graaf.

— Wat zit daarin? vroeg de graaf wantrouwend.

— De inhoud van uw brandkast — ongeveer 270.000 francs! antwoordde Raffles kalm. Gij ziet dus, dat ik de weddenschap gewonnen heb — en als herinnering daaraan ben ik zoo vrij geweest een paar fraaie diamanten voor mij achter te houden! Maar de rest vindt gij ongeschonden in deze tasch — het stuit mij toch wat tegen de borst, geld te stelen van den vader van een jongeman, dien ik in die weinige dagen heb leeren achten en liefhebben — alsof ik zelf zijn vader ware! En maak u thans snel reisvaardig — wij zullen over een half uur vertrekken!

Acht dagen later werd met groote praal het huwelijk tusschen Gaston en Madeleine voltrokken en graaf Rodolphe de Blécourt was de eerste die een kus drukte op het voorhoofd van het blozende bruidje.

Wat zijn ontvoering betreft, nadat Raffles zijn paard over een staaldraad had laten struikelen — alleen zijn vrouw kent de waarheid en het echtpaar spreekt er liefst zoo weinig mogelijk over...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De aanslag op Graaf Carrington.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door veel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ;
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts **f 2.45**

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!“ Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegspor enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf“ is in sterke band gebonden en kost slechts **f 3.25**

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA